Περιοδος 2η,
Νο 124
Γενάρης 2004
50 σέντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Σ' αυτό το φύλλο

Αποχαιρετώντας το 2003
Η χρονιά του αντιπολεμικού κινήματος
σελ. 6-7

40 χρόνια απο τον ματωμένο Δέμβρη του '63
σελ. 11

Η διαδοχή του Σημίτη
σελ 12

Τιμη ενίσχυσης 1 λίρα

ΦΟΡΟΛΟΓΙΕΣ, ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ, ΑΚΡΙΒΕΙΑ, ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ

Διευκολύνσεις στους ιμπεριαλιστές, απελάσεις μεταναστών

ΔΕΝ ΨΗΦΙΣΑΜΕ ΓΙ' ΑΥΤΑ

Να κτίσουμε την αριστερά του διεθνισμού και του αντικαπιταλισμού

Για περισσότερα σελ. 3

Απο την διαδήλωση στη Θεσσαλονίκη το καλοκαίρι ενάντια στη Σύνοδο της Ε.Ε. Μια αριστερά που να βάζει τον άνθρωπο πάνω απο τα κέρδη χρειαζόμαστε

Τουρκοκυπριακές εκλογές

Ιστορική νίκη της αριστεράς

Πολλοί τουρκοκύπριοι απογοητεύτηκαν απο το αποτέλεσμα των εκλογών του περασμένου Δεκέβρη γιατί η αντιπολίτευση δεν εξασφάλισε την πλειοψηφία των βουλευτών για να μπορέσει να ξεφορτωθεί τον Ντεκτάς απο διαπραγματευτή.

Απο τα μεγαλειώδη συλλαλητήρια των τουρκοκυπρίων του περασμένου χρόνου

Στην πραγματικότητα όμως το αποτέλεσμα των εκλογών στο βορρά αποτελεί μια ιστορική νίκη ενάντια στα κόμματα που υποστηρίζουν τον Ντεκτάς. Μπορεί η τελική κατανομή των εδρών να έδωσε τον ίδιο αριθμό βουλευτών στις δυό πλευρές, αλλά αυτό δεν αναιρεί με κανένα τρόπο τό μέγεθος και τη σημασία αυτής της νίκης.

Τα κόμματα που είναι αντίθετα στην πολιτική του Ντεκτάς πήραν μια καθαρή πλειοψηφία 51% απέναντι στα κόμματα που υποστηρίζουν τον Ντεκτάς που πήραν το 49%. Τα δυο κόμματα της αντιπολίτευσης που μπαίνουν στη Βουλή παίρνουν το 49% ενω τα δυό κόμματα που υποστηρίζουν τον Ντεκτάς συγκεντώνουν 45%. Ωστόσο το εκλογικό σύστημα ευνόησε τα Ντεκτασικά κόμματα που πήραν τον ίδιο αριθμό βουλευτών με την αντιπολίτευση. Είναι χαρακτηρίστικό ότι το Κίνημα Ειρήνης και Δημοκρατίας παρά το ότι πήρε 13.14% πήρε μια έδρα λιγότερη απο το Δημοκρατικό Κόμμα του Σερτάρ Ντεκτάς που πήρε μόλις 12.9%.

Βέβαια αν η αντιπολίτευση κατέβαινε ενομένη στις εκλογές όπως έκανε στα μαζικά συλλαλητήρια πέρυσι δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι το αποτέλεσμα θα ήταν πολύ διαφορετικό και θα της έδινε μια μεγαλήτερη πλειοψηφία.

Ιστορική νίκη

Παρ όλα αυτά η νίκη της αντιπολίτευσης είναι καθαρή και καταγράφει μια αριστερή στροφή μέσα στην τουρκοκυπριακή κοινότητα. Πρώτο κόμμα αναδείχτηκε το αριστερό Τουρκικό Ρεπουπλικάνικο Κόμμα - CTP, με αρχηγό τον Μεχμέτ Αλή Ταλάτ, με ένα ποσοστό 35.18%. Το άλλο κόμμα της αριστεράς το Κίνημα Ειρήνης και Δημοκρατίας - BDH (μια συμμαχία, σοσιαλδημοκρατών, ευρωκομμουνιστών και σταλινικών) με αρχηγό τον Μουσταφά Ακκιντζί πήρε 13.14%.

Ιστορικά στις τουρκοκυπριακές εκλογές μέχρι σήμερα το αποτέλεσμα ήταν πάντα 70% στα δεξιά κόμματα και 30% στα αριστερά. Σε αυτές τις εκλογές η αριστερά όχι μόνο ξεπέρασε κατα πολύ αυτό το ποσοστό αλλά είναι και η πρώτη φορά που ο Ντεκτάς ηττάται απο τα αριστερά κόμματα. Στην ουσία το CTP σχεδόν τριπλασίασε τα ποσοστά του αφού εκτινάχτηκε απο το 13.3% που πήρε στις εκλογές του 1998 στο 35.18%.

Η αντιπολίτευση και όχι μόνο η ηγεσία, αλλά και παρα πολύς κόσμος χαρακτήριζε απο την αρχή αυτές τις εκλογές σαν ένα δημοψήφισμα ενάντια στην πολιτική του Ντεκτάς και υπέρ της πολιτικής της ειρήνης, της δημοκρατίας και της επιθυμίας για λύση του Κυπριακού. Είναι ένα δημοψήφισμα που το κέρδισε η αντιπολίτευση και το έχασε ο Ντεκτάς.

Η νίκη αυτή αποκτά ιδιαίτερη σημασία άμα σκεφτεί κανείς οτι έγινε κάτω απο πολύ δύσκολες συνθήκες. Ο Ντεκτάς και τα κόμματα που τον στηρίζουν έκαναν επεμβάσεις στους εκλογικούς καταλόγους ενώ μοίραζαν λεφτά ιδιαίτερα σε περιοχές που ζούν εξαθλιωμένοι κούρδοι και άλλοι μετανάστες απο την Ανατολία για να εξασφαλίσουν την ψήφο τους.

Ταξικά

Οι ελληνοκύπριοι πολιτικοί και δημοσιογράφοι προσπάθησαν να παρουσιάσουν το αποτέλεσμα των εκλογών σαν ψήφο των τουρκοκυπρίων υπέρ της ένταξης στην Ε.Ε. και υπέρ ούτε λίγο ούτε πολύ των ελληνοκυριακών θέσεων.

Δεν είναι καθόλου έτσι τα πράγματα. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι πολλοί τουρκοκύπριοι έχουν αυταπάτες ότι θα μπορούσαν με την ένταξη να ξεφύγουν απο την μιζέρια και την απομόνωση που βρίσκονται τα τελευταία 40 χρόνια αλλά τα αποτελέσματα των εκλογών δείχνουν ότι ψήφισαν περισσότερο ταξικά παρά με οποιαδήποτε άλλα κριτήρια. Αυτό εκφράστηκε και με τις δηλώσεις πολλών απλών ανθρώπων στα κανάλια το βράδυ των εκλογών που είπαν ότι ψήφισαν αριστερά ελπίζοντας ότι η αριστερά θα δώσει λύσεις στα προβλήματα που αντιμετωπίζουν.

Εξάλλου τα ποσοστά των τριών κομμάτων της αντιπολίτευσης είναι αντιστρόφως ανάλογα με το πόσο φιλοευρωπαϊκά ήταν. Το πιό «ευρωπαϊκό» κόμμα απο τα τρία ήταν το κόμμα «Λύση και Ευρωπαική Ενωση» του Αλί Ερέλ που είναι πρόεδρος του τουρκοκυπριακού Συνδέσμου Βιομηχάνων το οποίο πήρε μόλις το 1.9% παρά το ότι ήταν ενας απο τους βασικούς διοργανωτές των μεγάλων διαδηλώσεων του περσινού χειμώνα.

Το κίνημα των τουρκοκυπρίων που τα τελευταία δυό χρόνια βρίσκεται στους δρόμους και αμφισβητεί τον Ντεκτάς δεν αμφισβητεί μόνο την εθνικιστική πολιτική του αλλα διεκδικεί και κοινωνικές αλλαγές. Εξάλλου δεν πρέπει να ξεχνάμε πώς η αφετηρία αυτού του κινήματος ήταν οι μεγάλες διαδηλώσεις 10,000 αθρώπων πρίν τρία χρόνια μετά την κατάρρευση πέντε τραπεζών που έφαγαν τις καταθέσεις πολλών απλών ανθρώπων και την κατάληψη του κοινοβουλίου απο τους διαδηλωτές.

Τα κοινωνικά προβλήματα, και τα αιτήματα μπορεί να μην αναδείχτηκαν και τόσο σε αυτή την προεκλογική περίοδο όσο σε προηγούμενες αλλά ήταν εκεί. Ειναι χαρακτηριστικό οτι λίγες μέρες πρίν τις εκλογές η κυβέρνηση του Ντεκτάς προσπάθησε να καταγράψει τους ουρκοκύπριους που έρχονταν στο νότο για δουλειά με σκοπό να τους αποκόπτει απο τον μισθό τους ένα ποσό. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα την άμεση αντίδραση τους με αποτέλεσμα όχι μόνο να αρνηθούν άλλα εκατοντάδες απο αυτούς οργάνωσαν την ίδια στιγμή διαδήλωση προς το υπουργείο που έδωσε την εντολή για καταγραφή τους. Το βράδυ που επέστρεφαν απο τις δουλειές τους τα κόμματα της αντιπολίτευσης οργάνωσαν διαδήλωση συμπαράστασης τους στο οδόφραγμα στη Λευκωσία. Ο κυβέρνηση αναγκάστηκε να κάνει πίσω.

Ο ταξικός χαρακτήρας των εκλογων φαίνεται και απο το γεγονός ότι αρκετοί απο αυτούς που αποκαλούν έποικους ψήφισαν τα κόμματα της αντιπολίτευσης. Το CTP μάλιστα κατάφερε να εκλέξει δυό βουλευτές «εποικους». Με κανένα τρόπο δεν μπορούν οι ελληνοκύπριοι αναλυτές και πολιτικοί ηγέτες να υποστηρίζουν ότι σε αυτές τις εκλογές είχαμε απο τη μια πλευρά τον Ντεκτάς και τους εποικους και απο την άλλη τους τουρκοκύπριους. Αυτό που είχαμε ήταν εκλογές με έντονη την ταξική πόλωση. Απο τη μια ήταν τα κόμματα της άρχουσας τάξης και απο την άλλη τα κόμματα που μιλούν στο όνομα της εργατικής τάξης, της ειρήνης, της κοινωνικής δικαιοσύνης, του σοσιαλισμού.

Δυναμική

Το κίνημα των τουρκοκυπρίων είναι ένα κοινωνικό κίνημα που έχει πάρει μια δυναμική που εκφράστηκε και στις εκλογές. Τα συλλαλητήρια των κομμάτων της αριστεράς είχαν μια πρωτοφανή μαζικότητα και δυναμικότητα. Το συλλαλητήριο του CTP μάζεψε περισσότερους απο 12,000 κόσμο ενώ του BDH ειχε αλλες 8 με 10 χιλιάδες την ίδια ώρα που τα δεξιά κόμματα των Ερογλου και Σερτάρ Ντεκτάς είχαν 4,000 και 2,000 αντίστοιχα.

Το γεγονός βέβαια ότι τα κόμματα της αντιπολίτευσης δεν κατάφεραν τελικά να πάρουν την πλειοψηφία στη Βουλή για να σχηματίσουν άμεσα κυβέρνηση, αφήνει μια πικρή γεύση στους χιλιάδες οπαδούς τους, αφού σε μερικές περιπτώσεις ο συσχετισμός των βουλευτών κρίθηκε με 8 και 10 ψήφους διαφορά που κόστισαν στην αντιπολίτευση μια με δυό έδρες. Αυτό όμως δεν αναιρεί τη σημασία αυτής της νίκης και την επίδραση που θα έχει στο πολιτικό σκηνικό.

Οποια και άν είναι η κυβέρνηση που θα προκύψει μέσα απο τις διεργασίες των τελευταίων εβδομάδων θα έχει να αντιμετωπίσει σοβαρά προβλήματα. Απο τη μιά θα πρέπει να παρει αποφάσεις για θέματα που είναι κρίσιμα και για τα οποία υπάρχουν τεράστιες πιέσεις όπως η ένταξη της Κυπριακής Δημοκρατίας στην Ε.Ε. τον ερχόμενο Μάϊο και απο την άλλη θα έχει να αντιμετωπίσει ενα κίνημα που συνεχίζει να είναι στους δρόμους και διεκδικεί ειρήνη, δημοκρατία, ευημερία. Ενα κίνημα ενοτικό όπως φάνηκε στα μεγάλα συλλαλητήρια αλλα και το βράδυ των εκλογών. Οι οπαδοί των δυό κομμάτων της αριστεράς πανηγήριζαν μαζί και πολλοί απο αυτούς κρατούσαν τις σημαίες και των δυό κομμάτων ενω το σύνθημα που κυριαρχούσε ήταν «εμπρός τώρα για νέους αγώνες με αλληλλεγγυη και ενοτητα».

Η νίκη στις εκλογές, παρά το κάποιο μούδιασμα που έφερε η «ισοπαλία» σε βουλευτές θα δώσει μια νέα δυναμική σε αυτό το κίνημα που μπορεί να επιβάλει τις δικές του λύσεις και σε σχέση με τον σχηματισμό της νέας κυβέρνησης.

Η πίεση απο αυτό το κόσμο είναι που δεν επέτρεψε μεχρι σήμερα τον σχηματισμό κυβέρνησης και εμποδίζει τα κόμματα της αριστεράς να συνεργαστούν με τα κόμματα που υποστηρίζουν τον Ντεκτάς. Δεν είναι καθόλου σίγουρο βέβαια ότι θα κρατήσουν την υπόσχεση τους μέχρι το τέλος όπως ήδη φάνηκε απο τις διαβουλεύσεις του Ταλάτ με τον Σερτάρ Ντεκτάς αλλα ένα είναι το σίγουρο: Οποιες και να είναι οι εξελίξεις απο δώ και μπρός στη βόρεια Κύπρο υπάρχει ενας σημαντικός παίχτης στο πολιτικό σκηνικό που κανείς δεν μπορεί να μην τον υπολογίζει πια.

Ελληνοκυπριακη υποκρισία

Η ελληνοκυπριακή και ελληνική ηγεσία τυπικά χαιρέτησε το αποτέλεσμα των εκλογών. Στην ουσία όμως ισχύει αυτό που είπε τουρκοκύπριος δημοσιογράφος, ότι είδε «ελληνοκύπριους πολιτικούς να στεναχωριούνται επειδή κέρδιζε η αντιπολίτευση».

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η ελληνοκυπριακή κυβέρνηση και τα κόμματα που την στηρίζουν θα βρεθούν σε δύσκολη θέση αν η τουρκοκυπριακή αντιπολίτευση που δηλώνει έτοιμη να αποδεχτεί το σχεδίο Ανάν, καταφέρει να σχηματίσει κυβέρνηση. Ο Τάσος Παπαδόπουλος κατάφερνε μέχρι τώρα να εμφανίζεται σαν διαλλαχτικός εξαιτίας της αδιαλλαξίας του Ντεκτάς. Αν η κατάσταση αλλάξει στο βορρά θα βρεθεί σε δύσκολη θέση.

Δεν είναι τυχαίο ότι λίγο πρίν τις εκλογές ο Παπαδόπουλος δήλωσε ότι «η αποδοχή του σχεδίου Ανάν όπως έχει, ισοδυναμεί με αποδοχή του Αττίλα». Κάτι που η τουρκοκυπριακή αντιπολίτευση χαρακτήρησε σαν «πάσα προς τον Ντεκτάς και τρικλοποδιά για την αντιπολίτευση».

Η ελληνοκυπριακή κυβέρνηση και τα κόμματα που την στηρίζουν ακόμη και πρίν τις εκλογές επέμεναν στο ότι δεν μπορούν να αλλάξουν τα πράγματα με τις εκλογές των τουρκοκυπρίων γιατί ετσι και αλλοιώς είναι η Τουρκία που αποφασίζει. Το ίδιο επαναλαμβάνουν συνέχεια και μετά τις εκλογές θέλωντας να το χρησιμοποιήσουν σαν άλλοθι για τη δική τους αρνητική στάση και τους όρους που βάζουν.

Δεν ξέρουμε τι είδους κυβέρνηση θα προκύψει άν προκύψει στο βορρά ή αν θα ξαναγίνουν εκλογές αλλα είναι σίγουρο ότι το τουρκοκυπριακό κίνημα έχει ανάψει φωτιές και στις δυό πλευρές.

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Να κτίσουμε την αριστερά του διεθνισμού και του αντικαπιταλισμού

Η χρονιά που πέρασε σημαδεύτηκε απο πολλά και σημαντικά γεγονότα σε ολόκληρο το κόσμο. Στη Κύπρο δυο απο τα γεγονότα που σημάδεψαν τις πολιτικές εξελίξεις ήταν η νίκη της ελληνοκυπριακής αριστεράς στις εκλογές του περασμένου Φλεβάρη και η ιστορική νίκη της τουρκοκυπριακής αριστεράς στις εκλογές στο βορρά τον περασμένο Δεκέμβρη.

Και τα δυό γεγονότα, το καθένα χωριστά αλλά και μαζί γέμισαν αισιοδοξία τους ακτιβιστές της εργατικής τάξης και της νεολαίας και στις δυό πλευρές και δημιούργησαν την προσδοκία για ένα καλήτερο μέλλον. Για πρώτη φορά η ελληνοκυπριακή αριστερά όχι μόνο βρίσκεται στη κυβέρνηση αλλά έχει ουσιαστικά και το μεγαλήτερο βάρος στη διακυβέρνηση. Εχει τους περισσότερους Υπουργούς ενώ ο Χριστόφιας είναι στη πραγματικότητα συμπρόεδρος με τον Παπαδόπουλο.

Την ώρα που δεκάδες χιλιάδες ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι περνούσαν τα οδοφράγματα για να δούν τα σπίτια τους, να γνωρίσουν τους ανθρώπους στην άλλη πλευρά, γκρεμίζοντας τα τείχη του εθνικισμού, η επίσημη αριστερά όχι μόνο ήταν απούσα αλλα προσπαθούσε να σταματήσει αυτό το ρεύμα και να στρέψει το ποτάμι προς τα πίσω

Απο την άλλη η νίκη της τουρκοκυπριακής αντιπολίτευσης είναι ιστορική, έστω και οριακή αφού για πρώτη φορά ο Ντεκτάς χάνει την πλειοψηφία απο τα κόμματα της αριστεράς παρά το όργιο της νοθείας, των απειλών και της εξαγοράς ψήφων που επιχείρησε.

Λιγότερο απο ένα χρόνο μετα την νίκη της «αλλαγής» στο νότο και ένα μόλις μήνα μετά τη νίκη τη τουρκοκυπριακής αντιπολίτευσης στο βορρά η αισιοδοξία και οι προδοκίες για ένα καλήτερο μέλλον που θα φέρει την ειρήνη, τη δημοκρατία και την ευημερία στη Κύπρο έχουν ήδη ξεθωριάσει. Η μεγάλη «αλλαγή» που υπόσχονταν το ΑΚΕΛ και ο Παπαδόπουλος μοιάζει να είναι αλλαγή προσώπων και όχι πολιτικής. Η νέα κυβέρνηση ακολουθεί τα χνάρια της παλιάς σχεδόν σε όλα τα ζητήματα.

Απο την άλλη ο Ταλάτ ξέχασε τις υποσχέσεις οτι δεν θα συνεργαστεί με τα κόμματα του στάτους κβό και ετοιμάζεται να σχηματίσει κυβέρνηση με τον Σερτάρ Ντεκτάς ή ακόμη και κυβέρνηση εθνικής ενότητας με τη συμμετοχή και του Ερογλου.

Απογοήτευση

Η πρώτη πολιτική πράξη της κυβέρνησης της «αλλαγής» μετα τη νίκη της τον περασμένο Φλεβάρη ήταν η παραχώρηση όλων των διευκολύνσεων στους αμερικανοβρεττανούς ιμπεριαλιστές για να πραγματοποιήσουν την επιδρομή τους στο Ιράκ. Μια απόφαση που πάρθηκε απο το Υπουργικό Συμβούλιο στο οποίο προήδρευε ο Χριστόφιας που αναπληρούσε τον Παπαδόπουλο που έλειπε στο εξωτερικό. Τα ανθέματα στον ιμπεριαλισμό και τα δάκρυα για τα αδικοσκοτωμένα παιδιά του Ιράκ το μόνο που πέτυχαν ήταν να εκνευρίσουν όσους απο τους οπαδούς της αριστεράς δεν πείστηκαν απο τα επιχειρήματα για το ότι «δεν μπορούσαμε να κάνουμε αλλοιώς, έπρεπε να εφαρμόσαμε τις συμφωνίες που έκανε η προηγούμενη κυβέρνηση».

Αυτό ήταν το πρώτο χαστούκι αλλα δυστυχώς όχι το τελευταίο. Λίγο αργότερα η κυβέρνηση και κυρίως η ηγεσία του ΑΚΕΛ αντιδρώντας στο άνοιγμα των συνόρων προσπάθησε να πείσει τον κόσμο να μην πάει στην άλλη πλευρά γιατί αυτό θα ισοδυναμούσε με αναγνώριση του Ντεκτάς. Μια τακτική που εφαρμόζει μέχρι σήμερα αφού τα στελέχη του αρνούνται να δείξουν τα διαβατήρια τους και να πάνε. Αυτό το μεγάλο συναπάντημα όπου δεκάδες χιλιάδες ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι πήγαν να δούν τα σπίτια τους, να γνωρίσουν τους ανθρώπους στην άλλη πλευρά, ολη αυτή η φιλειρηνική διάθεση και το πνεύμα συμφιλίωσης που κυριάρχησε στους απλούς ανθρώπους και των δυό πλευρών μετά τις 23 του Απρίλη έγινε όχι μόνο με την απουσία της ηγεσίας του ΑΚΕΛ, που μέχρι τότε εμφανίζονταν σαν το κόμμα της επαναπροσέγγισης αλλα και ενάντια στη θέληση και τις προτροπές της. Οι ζιβανίες που κερνούσε την πρωτοχρονιά ο Χριστόφιας και τα άλλα στελέχη του σε όσους περνούσαν τα οδοφράγματα δεν μπορούν να κρύψουν αυτή την πραγματικότητα.

Σήμερα είναι πλήρως ταυτισμένο με τις επιλογές του Τάσσου που έχει αφήσει πια το απορριπτκό του πρόσωπο να φανεί καθαρά. Το προεκλογικό «δεσμεύομαι για λύση» μοιάζει να έγινε «δεσμεύομαι να απορρίψω ότι δεν εξυπηρετεί τα συμφέροντα της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης.

Σε όλες τις κρίσιμες στιγμές το ΑΚΕΛ έχει ταυτιστεί με τις επιλογές του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού. Η στάση του απέναντι στην Ε.Ε. είναι πολύ χαρακτηριστική. Σήκωσε την παντίερα της Ε.Ε. και συνεργάζεται με τα άλλα κόμματα για να επιβάλουν όλα τα μέτρα που χρειάζεται ο ελληκυπριακός καπιταλισμός για να μπεί με τους καλήτερους όρους τον ερχόμενο Μάη στην Ε.Ε. Σήμερα που τα αποτελέσμα αυτών των μέτρων έχουν αρχίσει να φαίνονται και να ξεσηκώνουν τις αντιδράσεις πολλών κομματιών της κοινωνίας και κυρίως των χαμηλών στρωμάτων, δικαιολογείται λέγοντας «εμείς προειδοποιούσαμε γι αυτά». Ασχετο αν την ίδια στιγμή ειναι οι δικοι του υπουργοί του επιβάλλουν τις νέες φορολογίες, τις ιδιωτικοποιήσεις, την κατάργηση του ωραρίου, τα κλεισίματα των μικροπαραγωγών, τις αυξήσεις βασικών αγωθών οπως τα καύσιμα, το νερό, το ρεύμα, το γάλα, το ψωμί και πολλά άλλα. Ειναι οι δικοί του υπουργοί που σηκώνουν το μεγαλήτερο βάρος στην προσπάθεια να διακαιολογούν τις πράξεις της κυβέρνησης.

Πολλά απο τα μέτρα που κατάφερε να επιβάλει η κυβέρνηση της αριστεράς μέσα σε δέκα μήνες δεν μπόρεσε να τα περάσει ο Κληρίδης στα δέκα χρόνια που βρίσκονταν στην εξουσία γιατί αντιμετώπιζε τις αντιδράσεις της αριστεράς και της εργατικής τάξης. Σήμερα τα παιρνούν οι ίδιοι και μας λένε τάχα ότι είναι για το καλό μας.

Πρίν αναλάβουν την διακυβέρνηση κάθε τόσο μας ανακοίνωναν με έμφαση πόσο έχει κοστίσει στους εργαζόμενους μέχρι σήμερα το κουτσούρεμα της ΑΤΑ απο τον Κληρίδη. Σήμερα όχι μόνο ξέχασαν να αποκαταστήσουν αυτή την αδικία που μας επέβαλε ο Κληρίδης αλλά ξέχασαν και να μας ενημερώσουν πόσο μας στοίχησε αυτό το μπαράζ των φόρων κατανάλωσης που μας επέβαλαν και που εξαιρούνται απο την ΑΤΑ, σύμφωνα με την απόφαση Κληρίδη. Μόνο στα ψιλά των εφημερίδων μπορεί κανείς να δεί πιά τέτοιες ειδήσεις αφού η σημερινή αντιπολίτευση του Συναγερμού δεν θα μπορούσε με τίποτα να προβάλει αυτά της τα «κατορθώματα».

Στο ίδιο επίπεδο κινήθηκε η κυβέρνηση της «αλλαγής» και σε όλα τα άλλα. Οι ρατσιστικές επιθέσεις και απελάσεις μεταναστών έχουν ενταθεί με αποκορύφωμα το φιάσκο των 5 Πακιστανών που η αστυνομία τους βάφτησε τρομοκράτες για να τους απελάσει όταν διαπίστωσε ότι δεν ήταν τρομοκράτες.

Πολύ λίγοι απο αυτούς που πανηγύριζαν το βράδυ της 16ης του Φλεβάρη θα χαμογελούν σήμερα. Στη θέση της αισιοδοξίας και της ελπίδας εμφανίζεται η απογοήτευση, ο θυμός και η αγανάκτηση. Η κοινή φράση που ακούς απο πολύ κόσμο ειναι: «Δέν τους φηφίσαμε γι αυτά»

Αλλη αριστερά

Σίγουρα δεν είναι αυτή την αλλαγή που περίμενε ο κόσμος. Σήμερα εμφανίζεται ένα κομμάτι, ιδιαίτερα μέσα στη νεολαία που ψάχνεται προς τα αριστερά. Ενα κομμάτι που το είδαμε την προηγούμενη περίοδο στις αντιπολεμικές εκδηλώσεις, στις δικοινοτικές πρωτοβουλίες και κινητοποιήσεις και τις απεργίες και τις διαδηλώσεις.

Είναι ένας κόσμος που ζητά μια άλλη αριστερά. Την αριστερά του διεθνισμού και όχι την «πατριωτική αριστερά» που ταυτίζεται με τις επιλογές της αστικής τάξης. Μια αριστερά που αναγνωρίζει ότι ζούμε σε ένα κόσμο χωρισμένο στα δυό, στους εκμεταλλευτές και τους εκμεταλευόμενους, σε αυτούς που προκαλούν την φτώχεια, την πείνα τους πολέμους και σε αυτούς που υποφέρουν απο την φτώχεια τη πείνα και τους πολέμους, σε αυτούς που βάζουν πάνω απ όλα τα κέρδη τους και σε αυτους που βάζουν πάνω απο τα κέρδη τον άνθρωπο.

Με αυτή τη πολιτική μπορεί να δώσει κανείς τις απαντήσεις στο Κυπριακό, στην ένταξη στην Ε.Ε., τον πόλεμο. Με αυτή την πολιτική είναι που χρειάζεται να πάρουμε πρωτοβουλίες και να δώσουμε την ευκαιρία σε όλο αυτό το κόσμο που ψάχνεται προς τα αριστερά να εκφραστεί, να όργανωθεί και να συντονιστεί με ένα ολόκληρο κίνημα που παλεύει παγκόσμια για τους ίδιους στόχους, ενάντια στον πόλεμο, ενάντια στον καπιταλισμό.

Προς αυτή την κατεύθυνση στρέφονται οι πρωτοβουλίες που παίρνει η Εργατική Δημοκρατία και καλεί τον καθένα που θέλει να δώσει την κόντρα με το σύστημα να έλθει να το κάνουμε μαζί.

Το πρώτο μεγάλο μας ραντευού είναι η 20η του Μάρτη. Η παγκόσμια μέρα δράσης κατα του πολέμου και της κατοχής του Ιράκ και της Παλαιστίνης που υιοθετήθηκε απο το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ στη σύνοδο του Παρισιού και πολλούς άλλους φορείς και οργανώσεις σε ολόκληρο τον κόσμο. Ελάτε να κτίσουμε μαζί, ελληνοκύπριοι, τουρκοκύπριοι, παλαιστίνιοι, ιρακινοί, ιρανοί και όσοι συχένεσται τον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό, αυτή τη μεγάλη διαδήλωση.

Ο Μάικλ Μουρ, ο γνωστός συγγραφέας και σκηνοθέτης σχολιάζει

Το τέρας Σαντάμ και ο Φρανκενστάιν Μπους

Δόξα τω Θεώ που ο Σαντάμ βρίσκεται πάλι σε αμερικάνικα χέρια! Πραγματικά πρέπει να του λείψαμε. Μάγκα μου, πράγματι φαινόταν άσχημα! Αλλά τουλάχιστον εξασφάλισε μια δωρεάν οδοντιατρική εξέταση. Είναι κάτι που δεν μπορούν να κάνουν οι περισσότεροι Αμερικάνοι σήμερα. Παλιότερα η Αμερική συμπαθούσε τον Σαντάμ. ΑΓΑΠΟΥΣΑΜΕ τον Σαντάμ. Τον χρηματοδοτήσαμε. Τον εξοπλίσαμε. Τον βοηθήσαμε να πνίξει με δηλητηριώδη αέρια ιρανικά στρατεύματα.

Ομως, μετά τα σκάτωσε. Εισέβαλε στην δικτατορία του Κουβέιτ και έτσι έκανε το χειρότερο δυνατό πράγμα - απείλησε έναν ακόμα ΚΑΛΥΤΕΡΟ φίλο μας: τη δικτατορία της Σαουδικής Αραβίας και τα τεράστια αποθέματά της σε πετρέλαιο. Οι Μπους και η σαουδική βασιλική οικογένεια ήταν και παρεμένουν στενοί συνεταίροι και ο Σαντάμ, πίσω στο 1990 προσέβαλε τους βασιλιάδες φτάνοντας πολύ κοντά στην περιουσία τους. Από τότε τα πράγματα άρχισαν να πηγαίνουν όλο και χειρότερα για τον Σαντάμ.

Ωστόσο δεν ήταν πάντοτε έτσι. Ο Σαντάμ ήταν ο καλός μας φίλος και σύμμαχος. Υποστηρίξαμε το καθεστώς του. Δεν ήταν και η πρώτη φορά που βοηθήσαμε ένα δολοφόνο. Μας άρεσε να παίζουμε τον Φρανκενστάιν. Δημιουργήσαμε πολλά τέρατα -τον Σάχη στο Ιράν, τον Σομόζα στην Νικαράγουα, τον Πινοσέτ στη Χιλή και μετά κάναμε τους ανήξερους όταν τους έπιανε αμόκ και άρχιζαν να σφάζουν κόσμο. Ο Σαντάμ μας άρεσε γιατί ήταν πρόθυμος να πολεμήσει τον Αγιατολάχ. Ετσι του εξασφαλίσαμε δισεκατομμύρια δολάρια για να αγοράσει όπλα. Οπλα Μαζικής Καταστροφής. Αλήθεια είναι, είχε τέτοια. Επρεπε να το ξέρουμε -εμείς του τα δώσαμε!

Επιτρέψαμε και ενθαρρύναμε αμερικάνικες επιχειρήσεις να κάνουν μπίζνες με τον Σαντάμ στη δεκαετία του '80. Με αυτό το τρόπο μπόρεσε να αποκτήσει χημικά και βιολογικά συστατικά για να τα χρησιμοποιήσει ως βιολογικά και χημικά όπλα. Να μια λίστα από τα πράγματα που του στείλαμε (σύμφωνα με μια έκθεση της Γερουσίας το 1994): *Bacillus Anthtacis, η αιτία του άνθρακα *Clostridium Botulinum, πηγή της βοταλινουμικής τοξίνης *Histoplasma Capsulatam, η αιτία μιας ασθένειας που χτυπάει τους πνεύμονες, τον εγκέφαλο, το μυελό των οστών και τη καρδιά *Brucella Melitansis, ένα βακτηρίδιο που μπορεί να βλάψει ζωτικά όργανα *Clostridium Perfingens, ένα ιδιαίτερα τοξικό βακτήριο που προκαλεί γενική κατάρρευση του οργανισμού *Clostridium tetani, μια ιδιαιτέρως τοξικογενή ουσία.

Και ιδού μερικές από τις αμερικάνικες εταιρείες που βοήθησαν στην στήριξη του Σαντάμ κάνοντας μπίζνες μαζί του: AT&T, Bechtel, Caterpillar, Dow Chemical, Dupont, Kodak, Hewlett-Packard, IBM.

Ξέραμε

Τόσο κολλητοί είμασταν με τον παλιόφιλο τον Σαντάμ, που του δώσαμε μέχρι και δορυφορικές φωτογραφίες ώστε να μπορέσει να εντοπίσει την τοποθεσία ιρανικών στρατευμάτων. Ξέραμε πολύ καλά πώς θα αξιοποιήσει αυτές τις πληροφορίες, χωρίς καθυστέρηση μόλις πήρε τις κατασκοπευτικές φωτογραφίες έριξε δηλητηριώδη αέρια στα ιρανικά στρατεύματα. Και δεν είπαμε τίποτα. Γιατί ο Σαντάμ ήταν φίλος μας και οι Ιρανοί ο "εχθρός". Ενα χρόνο μετά την πρώτη ρίψη χημικών στους Ιρανούς αποκαταστήσαμε πλήρεις διπλωματικές σχέσεις μαζί του!

Αργότερα έριξε δηλητηριώδη αέρια στο λαό του -στους Κούρδους. Ισως να φαντάζεστε ότι κάτι τέτοιο θα μας ανάγκαζε να αποστασιοποιηθούμε απ' αυτόν. Το Κογκρέσο προσπάθησε να επιβάλει οικονομικές κυρώσεις στον Σαντάμ, αλλά η κυβέρνηση του Ρήγκαν στο Λευκό Οίκο γρήγορα απέριψε την ιδέα -δεν θα επέτρεπαν σε τίποτα να εκτροχιάσει τον φιλαράκο Σαντάμ. Είχαμε μια ερωτική σχέση με τον Φρανκενστάιν τον οποίο (εν μέρει) δημιουργήσαμε.

Και, ακριβώς όπως ο μυθικός Φρανκενστάιν, ο Σαντάμ τελικά βγήκε εκτός ελέγχου. Δεν έκανε πια ό,τι του έλεγε ο αφέντης του. Ο Σαντάμ έπρεπε να πιαστεί. Και τώρα που τον μαζέψαμε από την ερημιά, ίσως να έχει κάτι να πει για τους δημιουργούς του. Ισως να μπορέσουμε να μάθουμε κάτι...ενδιαφέρον. Ισως ο Ντον Ράμσφελντ να του σφίξει χαμογελαστός το χέρι όπως έκανε όταν πήγε να τον δει το 1983.

Ισως να μην είχαμε βρεθεί ποτέ σ' αυτήν την κατάσταση αν ο Ράμσφελντ, ο μπαμπάς Μπους και Σία, δεν ήταν τόσο ενθουσιώδεις πίσω στη δεκαετία του '80 με το φιλικό τους τέρας στην έρημο.

Εν τω μεταξύ, μήπως κανείς ξέρει που βρίσκεται ο τύπος που σκότωσε 3.000 ανθρώπους στις 11 Σεπτέμβρη; Ο άλλος Φρανκενστάϊν μας; Ισως να βρίσκεται σε κάποια ποντικότρυπα. Τόσα πολλά είναι τα τερατάκια μας και τόσος λίγος ο χρόνος μέχρι τις επόμενες εκλογές.

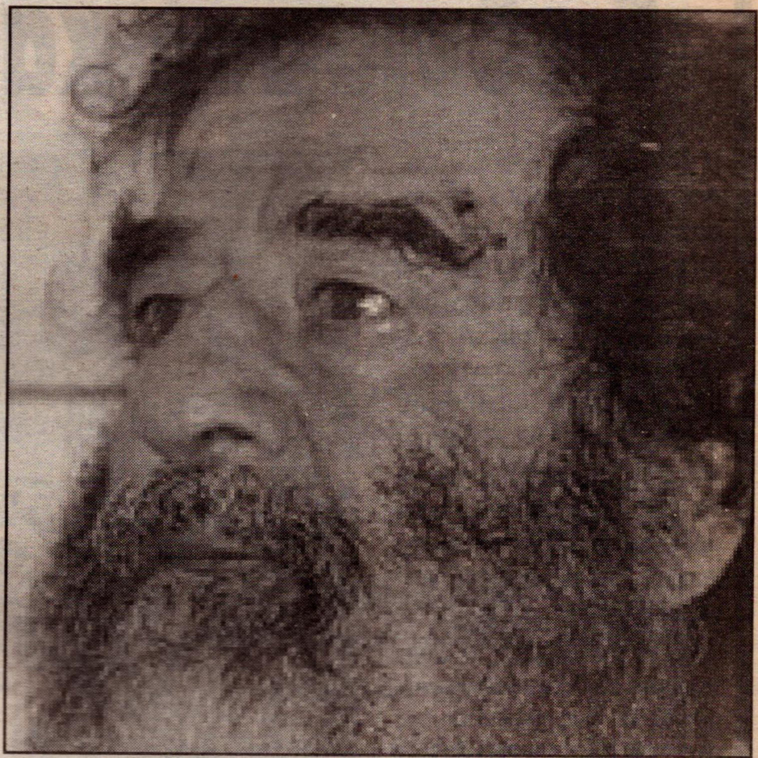

Σηκώστε το μπόϊ μας, Δημοκρατικοί υποψήφιοι. Σταματήστε να συμπεριφέρεστε σαν ένα μάτσο νυφίτσες. Αυτά τα καθάρματα μας έστειλαν σε πόλεμο με ένα ψέμα, οι σκοτωμοί δεν θα σταματήσουν, ο αραβικός κόσμος μας μισεί παθιασμένα και αυτά θα τα πληρώνουμε από την τσέπη μας για χρόνια. Τίποτα απ' όσα συνέβησαν σήμερα (ή στη διάρκεια των τελευταίων 9 μηνών) δεν μας έκανε ΕΣΤΩ ΚΑΙ ΛΙΓΟ ασφαλέστερους στον κόσμο που γεννήθηκε μετά τις 11 Σεπτέμβρη. Ο Σαντάμ ποτέ δεν αποτελούσε απειλή για την εθνική μας ασφάλεια.

Μόνο η επιθυμία μας να παίζουμε τον δόκτορα Φρανκενστάιν θα μας φέρει την καταστροφή.

Δικός σας, Μάικλ Μουρ

Η μουσουλμανική μαντίλα κι ο ρατσισμός της γαλλικής κυβέρνηση

Η στάση απέναντι στις μουσουλμάνες γυναίκες που φοράνε μαντίλα αποτέλεσε θέμα δημόσιας αντιπαράθεσης σε όλη την Γαλλία τους τελευταίους μήνες, αντιπαράθεση που διανθίζεται με δόσεις ρατσισμού. Τελικά η πρόταση της γαλλικής κυβέρνησης τον περασμένο μήνα για να απαγορευτεί η μουσουλμανική μαντίλα είναι ένας ρατσιστικός κανονισμός απ' όποια πλευρά κι αν το πιάσουμε.

Μάλιστα η κυβερνητική επιτροπή που συνέταξε την σχετική έκθεση σε μια προσπάθεια να φανεί αμερόληπτη καλεί να απαγορευτεί «οποιοδήποτε σύμβολο οποιασδήποτε θρησκείας εφόσον κάποιος το φέρει κατά τρόπο ή μέγεθος που προκαλεί τον άλλον».

Δεν υπάρχει όμως αμφιβολία ότι ο στόχος είναι τα 5 εκατομμύρια Μουσουλμάνοι που ζουν στη Γαλλία και ότι αυτή η επίθεση είναι ένα τμήμα της δεξιάς ατζέντας της κυβέρνησης. Την ίδια στιγμή ο φασίστας Λεπέν στη Γαλλία, βιάζεται να κεφαλαιοποιήσει το μεγάλο ποσοστό ψήφων που πήρε στις περσινές προεδρικές εκλογές και ήδη απαιτεί «οι μουσουλμάνες να ρίξουν τις μαντίλες».

Δυστυχώς όμως αρκετοί είναι κι εκείνοι που χρησιμοποιούν επιχειρήματα που στην ουσία έρχονται να δικαιολογήσουν την πρόταση νόμου της κυβέρνησης. Στην πλειονότητα του το Γαλλικό Σοσιαλιστικό Κόμμα στηρίζει το νόμο στο όνομα της υποτιθέμενης μακρόχρονης παράδοσης του διαχωρισμού της θρησκείας από τους θεσμούς του κράτους όπως το εκπαιδευτικό σύστημα. Μερικές φεμινίστριες υποδέχτηκαν την πρόταση

Οι Ιρανές με τις μαντήλες έδωσαν ένα δυναμικό παρόν στην αντιπολεμική διαδήλωση έξω απο την Αμερικάνικη πρεσβεία στις 27 του περασμένου Σεπτεμβρη

σαν μέτρο που στρέφεται ενάντια στη γυναικεία καταπίεση. Ακόμα και κομμάτια της επαναστατικής αριστεράς έπεσαν στην παγίδα παρόμοιων επιχειρημάτων.

Ο κοσμικός χαρακτήρας του εκπαιδευτικού συστήματος όμως θα 'πρεπε να σημαίνει ότι κανένα θρησκευτικό δόγμα δεν πρέπει να κυριαρχεί στα σχολεία, και όχι το κράτος να διατάζει τους μαθητές τι να φοράνε. Εξ' άλλου το θέμα δεν είναι η τέλεση της λατρείας σε καθιερωμένους τόπους αλλά το δικαίωμα της θρησκευτικής ελευθερίας.

Οι σοφιστείες του γαλλικού κράτους για τη δήθεν αρχή της κοσμικότητας στο εκπαιδευτικό σύστημα αποτελεί το λιγότερο υποκρισία. Τη στιγμή μάλιστα που το 95% το ιδιωτικών σχολείων και δημόσιων εκπαιδευτηρίων είναι καθολικά. Η χριστιανική εκπαίδευση είναι υποχρεωτική στα κρατικά σχολεία στην Αλσατία και στη Μοσέλ και κατά ένα μεγάλο μέρος στα σχολεία της ανατολικής Γαλλίας.

Περισσότερο από 1,500 δημόσια σχολεία έχουν μέσα στις αυλές τους καθολικά εκκλησάκια. Κάτι ανάλογο δηλαδή που ζήτησε να κάνει κι ο δικός μας Αθανάσιος Λεμεσού.

Μόνο όσοι αγνοούν το μητρώο του γαλλικού κράτους όσον αφορά το ρατσισμό και ιμπεριαλισμό μπορούν να θεωρήσουν ότι η απαγόρευση έχει να κάνει με την «αφοσίωση» στις αξίες της γαλλικής επανάστασης για «ελευθερία, ισότητα και αδελφότητα».

Οταν μετά τον πόλεμο του Μπους στο Αφγανιστάν και στο Ιράκ, οι μουσουλμάνοι δαιμονοποιούνται σε όλο το κόσμο από πολιτικούς και ΜΜΕ, δεν μένει κανένα περιθώριο για συγχύσεις στη στάση που πρέπει να κρατάμε απέναντι στους μουσουλμάνους.

Υπερασπιζόμαστε αποφασιστικά το δικαίωμα των μουσουλμάνων γυναικών να φοράνε τη μαντίλα. Για κάποιες, είναι κομμάτι της άσκησης της θρησκευτικής τους πίστης. Για κάποιες άλλες, το να φοράνε τη μαντίλα είναι τόσο φυσικό όσο για άλλες γυναίκες το να φοράνε τζην ή κραγιόν και μίνι φούστες. Και για άλλες, είναι ένα σύμβολο αντίστασης απέναντι στον ρατσισμό που θεωρεί κάθε μη-Ευρωπαίο «τρελό μουλά» ή «τρομοκράτη».

Πολλοί σοσιαλιστές είναι άθεοι. Ομως, παλεύουμε χέρι-χέρι και με άλλους ενάντια στη καταστροφή και το θάνατο που σκορπίζει το σύστημα, παρόλο που δεν υιοθετούμε τις θρησκευτικές τους απόψεις.

Μια από τις καλύτερες συνέπειες του αντιπολεμικού κινήματος, είναι η αυτοπεποίθηση που έδωσε σε γυναίκες, μουσουλμάνες και μη, να μπαίνουν στην πρώτη γραμμή των διαδηλώσεων. Θα ήταν ασυγχώρητο να επιτρέψουμε σε επιχειρήματα που υποχωρούν απέναντι στο ρατσισμό να υπονομεύσουν αυτό το πανίσχυρο κίνημα.

ΔΙΕΘΝΗ

2η Αντιπολεμική Συνδιάσκεψη στο Κάϊρο

Ενας νέος αντιμπεριαλισμός στη Μέση Ανατολή

Έγινε στις 13 και 14 Δεκεβρίου το 2ο συνέδριο του Καΐρου ενάντια στην καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση και την αμερικάνικη ηγεμονία. Εκεί συναντήθηκαν ακτιβιστές του αντιπολεμικού κινήματος από ολόκληρο τον κόσμο. Συζητήθηκαν οι καλύτεροι τρόποι για να στηριχθεί το ιρακινό και το παλαιστινιακό κίνημα αντίστασης, και πώς θα σταματήσουμε την αμερικανική επιθετικότητα.

Ήταν πολύ μεγαλύτερο από το περσινό συνέδριο στο οποίο συμμετείχαν 400 αφού φέτος συμμετείχαν περισσότεροι από 1000 ακτιβιστές από ολόκληρο τον αραβικό κόσμο, από το Μαρόκο, μέχρι τη Σαουδική Αραβία και από την Ιορδανία μέχρι το Ιράκ, αλλά και απο την Ευρώπη και πολλές άλλες χώρες.

Ηταν η πρώτη φορά που ακτιβιστές από τη Δύση και τη Μέση Ανατολή βρέθηκαν μαζί με τόσο μεγάλη συμμετοχή σ' αυτή την περιοχή του πλανήτη. Αριστερές οργανώσεις, αραβικές εθνικιστικές ομάδες και η Μουσουλμανική Αδελφότητα ήταν οι οργανωτές του συνεδρίου. Υποστηρίχθηκε ακόμη από μια σειρά συνδικάτα. Το συνέδριο φιλοξενήθηκε στο κτήριο του Συνδικάτου Δημοσιογράφων της Αιγύπτου, το οποίο πρόσφατα, μετά από χρόνια ελέγχου από το καθεστώς πέρασε στα χέρια της αντιπολίτευσης.

Αντιπολεμικό

Το συνέδριο προέκυψε από το τεράστιο αντιπολεμικό κίνημα που εμφανίστηκε στην Αίγυπτο τον περασμένο Μάρτη. Περίπου 50.000 άνθρωποι βγήκαν στους δρόμους του Καΐρου στις 20 Μάρτη, τη μέρα που ξέσπασε ο πόλεμος στο Ιράκ.

Η αιγυπτιακή αστυνομία χτύπησε το κίνημα στους δρόμους. Αλλά η επιθυμία για αντίσταση στην αμερικανική επίθεση και στην κατοχή του Ιράκ έμεινε ζωντανή. Και υπάρχει διάθεση για ριζικές αλλαγές στην ίδια την Αίγυπτο.

Το αιγυπτιακό καθεστώς είναι μια βάναυση δικτατορία. Καταστέλλει κάθε κίνηση αλλαγής στη χώρα επί δεκαετίες. Αυτή τη στιγμή καταδιώκει σοσιαλιστές που συμμετείχαν στο αντιπολεμικό κίνημα. Το καθεστώς του Μουμπάρακ δεν τόλμησε να απαγορεύσει το συνέδριο. Οι πολυμελείς διεθνείς αντιπροσωπείες αλλά και προσωπικότητες που συμμετείχαν στο συνέδριο αποτέλεσαν ανθρώπινη ασπίδα απέναντι σε οποιαδήποτε πιθανή πρόκληση.

Το συνέδριο έδειξε πως υπάρχει ένα νέο κίνημα στην Αίγυπτο που βλέπει τον εαυτό του ως μέρος της διεθνούς αντίστασης στον καπιταλισμό και στα σχέδια των ΗΠΑ. Πολλοί νέοι Αιγύπτιοι το παρακολούθησαν. Στην εναρκτήρια συζήτηση πήραν μέρος ομιλητές από ένα ευρύ φάσμα αιγυπτιακών κομμάτων και οργανώσεων αλλά και διεθνείς ομιλητές από πολλά και διαφορετικά κινήματα.

Ο Τζον Ρις, από τη Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο στη Βρετανία, εισέπραξε ηχηρό χειροκρότημα όταν είπε: «*Δεν επιτρέψαμε στον Μπους να ξεκινήσει την εκλογική του καμπάνια στο Λονδίνο τον περασμένο μήνα. Εκατοντάδες χιλιάδες απλοί άνθρωποι ξεχύθηκαν στους δρόμους. 100 άνθρωποι από τη Βρετανία έχουμε έρθει σε αλληλεγγύη με σας. Οχι απλά επειδή συμπαραστεκόμαστε στον αγώνα σας, και τον αγώνα του Ιράκ και της Παλαιστίνης. Ήρθαμε γιατί ο αγώνας σας είναι και δικός μας αγώνας, ο εχθρός σας, και δικός μας εχθρός. Το τελευταίο χρόνο δημιουργήσαμε ένα διεθνές μαζικό κίνημα. Δεν θα αφήσουμε την κυριαρχία του κέρδους και των όπλων να καταστρέψει τον κόσμο. Μόνο οι απλοί άνθρωποι μπορούν να σταματήσουν τις πολιτικές ελίτ. Στεκόμαστε στο πλευρό σας για να διασφαλίσουμε πως ο κόσμος θα γίνει πιο ασφαλής για τους εργαζόμενους και τα παιδιά μας στο μέλλον*».

Η Μοχσένα Ταουφίκ, από την επιτροπή αλληλεγγύης είπε: «Το κίνημα στην Αίγυπτο δεν πάει πίσω. Οι απλοί άνθρωποι βρίσκονται στο κέντρο του αγώνα. Είναι οι πιο θυμωμένοι και οι πιο μαχητικοί. Στις 20 Μάρτη στην Αίγυπτο ο κόσμος βγήκε στους δρόμους αυθόρμητα. Εχουμε απέναντί μας έναν εχθρό τον οποίο μπορούμε να νικήσουμε».

Στο συνέδριο μίλησε ακόμη, ο Σόνα Αλάχ Ιμπραχίμ, διάσημος αιγύπτιος συγγραφέας που πρόσφατα αρνήθηκε να δεχτεί ένα μεγάλο βραβείο, δείχνοντας τη διαμαρτυρία του προς την αιγυπτιακή κυβέρνηση. Είπε: «*Η γενιά μου μεγάλωσε με το όραμα της διεθνούς αλληλεγγύης. Είδαμε νίκες στον αγώνα μας, από την Αλγερία ως το Βιετνάμ. Είδαμε όμως και ήττες. Είχαμε θύματα από τα χέρια των Ισραηλινών και Αμερικάνων. Σήμερα όμως η γενιά μου χαίρεται. Γιατί βλέπει μπροστά της έναν νέο διεθνισμό.*»

Αντικαπιταλιστικο

Ο Καμάλ Χαλίλ, από την οργάνωση Επαναστάτες Σοσιαλιστές δημιούργησε μια εκρηκτική ατμόσφαιρα στην αίθουσα καλώντας σε αντίσταση στις ΗΠΑ, αλλά και σε ανατροπή του αιγυπτιακού καθεστώτος. Είπε: «*Μιλάω εξ ονόματος των Αιγύπτιων που βρέθηκαν στην πλατεία Ταχρίρ στις 20 Μάρτη. Φώναξαν συνθήματα κατά της ιμπεριαλιστικής επιθετικότητας, αλλά και ενάντια στο αιγυπτιακό κράτος και το καθεστώς Μουμπάρακ. Ας ενώσουμε τον αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλισμό με τον αγώνα ενάντια στη δικτατορία και την καταπίεση. Οταν τα δάχτυλα των Αμερικάνων καίγονται στο Ιράκ και την Παλαιστίνη, θα καούν και τα δάχτυλα του δικτάτορα της Αιγύπτου*». Το συνέδριο χειροκρότησε όρθιο τον Καμάλ Χαλίλ. Πολλοί τον φιλούσαν μετά την ομιλία του. Ο Καμάλ έχει φυλακιστεί 13 φορές από το καθεστώς Μουμπάρακ και όλοι σχολίαζαν μετά την παρέμβασή του πως σίγουρα θα πληρώσει αυτά που είπε με μία ακόμη φυλάκιση. Όμως ήταν τέτοιο το κλίμα στην αίθουσα που έδινε φτερά σε όλους τους ομιλητές και τους έκανε να μην φοβούνται τίποτα.

Ο Αχμαντ Ναμπίλ αλ Χιλάλι, ιστορικό στέλεχος της αριστεράς στην Αίγυπτο είπε: «Υπάρχει ένα παγκόσμιο λαϊκό κίνημα που αναπτύσσεται ενάντια στον πόλεμο, τον ιμπεριαλισμό και την επιθετικότητα. Αυτό το κίνημα οργάνωσε το συνέδριο του Καΐρου στο οποίο μπορούν να ακουστούν οι πραγματικές φωνές της Αιγύπτου πάνω από τις φωνές των επισήμων. Δημιουργήσαμε το Αιγυπτιακό τμήμα του αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό. Η παγκοσμιοποίηση του καπιταλισμού μπορεί να αντιμετωπιστεί μόνο με την παγκοσμιοποίηση του αγώνα. Η μάχη μας μοιάζει άνιση αλλά δεν είναι άσκοπη. Στη σύγκρουση απελευθερώνονται μεγάλες δυνάμεις. Η αντίσταση του κόσμου είναι δυνατότερη απ' τον εχθρό. Οσο πέφτει πιο βαθύ σκοτάδι, τόσο πλησιάζει η αυγή.»

Ο βρετανός βουλευτής Τζορτζ Γκάλογουεϊ εισέπραξε δυνατό χειροκρότημα όταν είπε: «Είδα στην τηλεόραση τις εικόνες με τον Σαντάμ Χουσεϊν που αποτελούν παραβίαση της συνθήκης της Γενεύης. Οι εχθροί μας γελάνε. Αλλά δεν πιστεύω πως θα γελάσουν τελευταίοι. Ίσως οι Ιρακινοί θα αρχίσουν τώρα να πετούν λουλούδια στους κατακτητές. Ίσως οι αμερικάνοι φύγουν απ' το Ιράκ και αφήσουν να γίνουν ελεύθερες εκλογές. Ίσως σταματήσουν να κλέβουν το πετρέλαιο της χώρας. Δε νομίζω ότι θα γίνει τίποτα απ' όλα αυτά. Πίστεύω ότι η ιρακινή αντίσταση θα συνεχίσει. Και ίσως γίνει και ισχυρότερη. Αυτοί που δεν συμμετείχαν επειδή δεν ήθελαν να δουν το Σαντάμ ξανά στην εξουσία αλλά μισούν την ξένη στρατιωτική κατοχή μπορεί να μπουν τώρα στην αντίσταση. Η χώρα, στις μέρες και στους μήνες που έρχονται θα δει μεγαλύτερη αντίσταση στην κατοχή. Υπερασπιζόμαστε όλα όσα είπαμε σ' αυτό το συνέδριο. Είμαστε μ' αυτούς που αντιστέκονται στην ξένη κατοχή στην Παλαιστίνη και το Ιράκ σήμερα, αύριο και μέχρι τη νίκη».

20 του Μάρτη

Στην τελική συγκέντρωση πcυ έγινε την Κυριακή το βράδυ διαβάστηκε το προσχέδιο της νέας διακήρυξης και έγιναν προτάσεις για τα επόμενα βήματα. Κεντρικά σημεία είναι η υιοθέτηση της 20 Μάρτη 2004 σαν νέα παγκόσμια μέρα δράσης ενάντια στον πόλεμο ανάλογη με την παγκόσμια διαδήλωση στις 15 Φλεβάρη 2003 και κάλεσμα για μάχη ενάντια στην ισλαμοφοβία που καλλιεργούν οι κυβερνήσεις στην Ευρώπη και την Αμερική.

Εγινε με επιτυχία το 2ο Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ

Πάνω από 50.000 άνθρωποι από δεκάδες χώρες, παρακολούθησαν τις 55 γιγάντιες "ολομέλειες" (με χιλιάδες συνέδρους η καθεμιά), τα 250 "σεμινάρια" (εκατοντάδες σύνεδροι) και έναν αντίστοιχο αριθμό από μικρότερα "εργαστήρια".

Ο κόσμος στριμωχνόταν σε συγκεντρώσεις με θέματα που κινούνταν από την κατοχή του Ιράκ μέχρι τα γενετικά μεταλλαγμένα τρόφιμα και από τον ρόλο της επιστήμης μέχρι τον αγώνα ενάντια στην εργασιακή ανασφάλεια.

Ταυτόχρονα, όμως, κυριαρχούσε παντού και η συνείδηση ότι ένα τέτοιο δυναμικό κίνημα δεν μπορεί να προχωρήσει χωρίς να δώσει απαντήσεις σε μια σειρά από ερωτήματα και αντιπαραθέσεις.

Ενα κεντρικό ζήτημα ήταν η σχέση του κινήματος με όλα αυτά τα υποτιθέμενα αριστερά κόμματα που έχουν επιβάλλει τα νεο-φιλελεύθερα μέτρα στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες τα τελευταία χρόνια, τα κόμματα σαν τους Σοσιαλδημοκράτες και τους Πράσινους της Γερμανίας, την Δημοκρατική Αριστερά στην Ιταλία, την Πληθυντική Αριστερά -συμπεριλαμβανομένων των Κομμουνιστών και των Πράσινων- στην Γαλλία, το Νέο Εργατικό Κόμμα στη Βρετανία ή το ΠΑΣΟΚ του Σημίτη στην Ελλάδα.

Χιλιάδες παρακολούθησαν, απορροφημένοι για πάνω από δυόμισι ώρες, μια συζήτηση πάνω στο θέμα με ομιλητές μερικές από τις πιο γνωστές φυσιογνωμίες του κινήματος.

Κάποιοι υποστήριζαν ότι αυτό που χρειαζόταν ήταν μια "εκπαιδευτική" ομάδα πίεσης, που θα επηρεάσει αυτά τα κόμματα. Αλλοι πάλι έλεγαν ότι η λύση βρίσκεται στους αγώνες από τα κάτω και τις αριστερές πολιτικές δυνάμεις που αναπτύσσονται ενάντια στις μεθόδους των παλιών κομμάτων.

Υπήρχαν δεκάδες άλλες αντιπαραθέσεις -αν αποτελεί ο ΟΗΕ εναλλακτική λύση απέναντι στις ΗΠΑ στο Ιράκ, αν κάνει καλά η αριστερά στη Γαλλία που υποστηρίζει τον Σιράκ απέναντι στις μουσουλμάνες μαθήτριες και την επιμονή τους να φοράνε ισλαμικές μαντίλες στο σχολείο, αν μπορούν οι εργάτες να αποτελέσουν τον κεντρικό πόλο του κινήματος, αν μπορούμε να εμπιστευτούμε τους ηγέτες των συνδικάτων ή θα πρέπει να χτίσουμε οργανώσεις βάσης από τα κάτω.

Αλλά το πιο σημαντικό από όλα για το Φόρουμ ήταν ο ίδιος ο τεράστιος αριθμός αυτών που συμμετείχαν στις συζητήσεις.

Πέντε μόνο χρόνια πριν η συζήτηση για τα προβλήματα του αγώνα για την κοινωνική αλλαγή ήταν περιορισμένη μέσα στα όρια της κάθε χώρας. Στο Παρίσι όλοι ήξεραν ότι δεν πολεμούσαν μόνοι τους, σε απομονωμένες χώρες, αλλά ότι ο αγώνας τους ήταν ένα κομμάτι ενός τεράστιου διεθνούς κινήματος.

Το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ έκλεισε με μία τεράστια διαδήλωση στο κέντρο του Παρισιού το Σάββατο το μεσημέρι, που είχε το χαρακτήρα της δύναμης και της αισιοδοξίας ότι αυτός ο κόσμος μπορεί να αλλάξει. Στη διαδήλωση συμμετείχαν εκατοντάδες χιλιάδες Γάλλοι και αντιπροσωπείες από πολλές χώρες της Ευρώπης

Η διαδήλωση ήταν η καλύτερη απόδειξη ότι υπάρχει ένα ολόκληρο κίνημα που συζητά και δρα σε όλη την Ευρώπη ενάντια στις επιλογές των καπιταλιστών. Το Παρίσι προστέθηκε στους μεγάλους σταθμούς του αντιπολεμικού και αντικαπιταλιστικού κινήματος όπου συναντήθηκε η γενιά του Μάη του '68 μαζί με τη νέα πολιτικοποίηση της νεολαίας και όλοι μαζί έστειλαν το μήνυμα "Φλωρεντία- Παρίσι αυτός ο κόσμος μας ανήκει".

Αποχαιρετώ

Το 2003 έκλεισε με τα ΜΜΕ και διάφορους σχολιαστές να καταγράφουν την υπογραφή της Συνθήκης Προσχώρησης της Κύπρου στην Ε.Ε. σαν ένα από τα δύο κορυφαία γεγονότα της χρονιάς και ανακηρύσσοντας «πρόσωπο της χρονιάς» την Τιτίνα Λοϊζίδου. Όμως η πραγματική εικόνα του '03 ήτανε διαφορετική. Σημαδεύτηκε από σημαντικές εξελίξεις και κοσμοϊστορικά γεγονότα τόσο στην Κύπρο όσο και παγκόσμια.

Τα πρόσωπα της χρονιάς ήταν οι χιλιάδες Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι μαζί με τα εκατομμύρια εργαζομένων, νεολαίας και ακτιβιστών σε όλον τον κόσμο που συγκρούστηκαν με τις άρχουσες τάξεις τους και πρόβαλαν αντίσταση στις επιθέσεις των καπιταλιστών και στη βαρβαρότητα του συστήματός τους.

Εργαζόμενοι και νεολαία μαυρίζουν μια 10ετια Λιτότητας Εθνικισμού και Πολεμοκαπηλείας

Η υιοθέτηση της υποψηφιότητας του Τάσσου Παπαδόπουλου για τις προεδρικές από την ηγεσία του ΑΚΕΛ δεν ενθουσίασε τη μεγάλη μάζα των οπαδών του και ιδιαίτερα τα πιο ταξικά συνειδητά κομμάτια του. Εκείνο όμως που υπήρχε σαν διάθεση στην πλειονότητα του κόσμου ήταν να δώσει ένα τέλος στη μαύρη δεκαετία του Κληρίδη και του Συναγερμού, μια δεκαετία λιτότητας, σκανδάλων, Γριβισμού και πολεμοκαπηλείας. Μπορεί η προεκλογική εκστρατεία να κυριαρχήθηκε από τις εξελίξεις στο κυπριακό και το σχέδιο Ανάν όμως, από τη μνήμη του κόσμου δεν σβήστηκε ότι δέκα χρόνια πριν ο Κληρίδης με τον Μαρκίδη από δίπλα — που εμφανίστηκαν στην προεκλογική εκστρατεία σαν εκείνοι που θα οδηγούσαν στη «λύση» —διεκδίκησε και κέρδισε την προεδρία για να θάψει τις ιδέες Γκάλι, ή ότι το '98 κέρδισε την προεδρία καβάλα στους S-300, με τα φτερά του Ενιαίου Δόγματος και την «πρόταξη» της πολιτικής του ενεργού ηφαιστείου.

Το αποτέλεσμα στις 16 Φλεβάρη ήταν μια συντριπτική ήττα του Κληρίδη και του Συναγερμού. Η εκλογή του Παπαδόπουλου από τον πρώτο γύρο με ένα πανηγυρικό 51.5% έναντι του Κληρίδη που πήρε μόλις 38.8%, ήταν ένα αναπάντεχο γεγονός για τον Κληρίδη και το κόμμα του και πυροδότησε έντονες συγκρούσεις μέσα στο κόμμα. Γι' αυτό και η εκλογή του Παπαδόπουλου πανηγυρίστηκε έντονα από τον κόσμο, κύρια από τους οπαδούς της αριστεράς που για δέκα χρόνια περίμεναν αυτή τη στιγμή.

Οι εκλογές του 2003 ήταν οι πιο πολωμένες εκλογές των τελευταίων χρόνων. Αν σκεφτούμε μάλιστα ότι η επιλογή του Παπαδόπουλου συνάντησε αρχικά τις περισσότερες αντιδράσεις από οποιοδήποτε άλλο υποψήφιο υιοθέτησε στο παρελθόν το ΑΚΕΛ, γίνεται φανερό ότι ήταν έντονη η ταξική συσπείρωση. Τα επιχειρήματα περί τις κρισιμότητας των εξελίξεων στο Κυπριακό και σε σχέση με την ένταξη στην Ε.Ε. και η προβολή του Κληρίδη σαν εθνάρχη που χαίρει καθολικής αποδοχής και εκτίμησης πολύ λίγο έπεισαν.

Το αποτέλεσμα των εκλογών έδειξε εκείνο που ήταν φανερό όλη την προηγούμενη περίοδο. Μια έντονη δυσαρέσκεια για την συντηρητική πολιτική που ακολούθησε η κυβέρνηση Κληρίδη. Μια πολιτική που σε μια δεκαετία αύξησε τον αριθμό των ατόμων που ζουν κάτω από το όριο φτώχειας από 39.000 σε 66.000 .

Το αποτέλεσμα των εκλογών ήταν επίσης μια δυσάρεστη έκπληξη και για το ακροδεξιό κόμμα των *Νέων Οριζόντων* που ήλπιζε να μαζέψει τις ψήφους όσων τάσσονταν ενάντια στο σχέδιο Ανάν. Τελικά όχι μόνο δεν πήρε αυτές τις ψήφους αλλά είδε τα ποσοστά του να μειώνονται κατά το ένα τρίτο. Αυτό έδειξε ότι η αντίδραση στο σχέδιο Ανάν δεν προερχότανε μόνο από την εθνικιστική πλευρά αλλά και από μια γνήσια φιλειρηνική και αντιιμπεριαλιστική διάθεση και δυσπιστία για τα σχέδια των αγγλοαμερικανών. Σε μεγάλο βαθμό αυτή η διάθεση διοχετεύτηκε **προς τ' αριστερά και εκφράστηκε με ψήφο στον Παπαδόπουλο.**

Ραγίζει το τείχος του εθνικισμού ύστερα από 30 χρόνια

Απο την εκδήλωση που οργάνωσε η δικοινοτική πρωτοβουλία ενάντια στον εθνικισμό και τον πόλεμο στη Μάραθα

Από τις αρχές του χρόνου οι διπλωματικές εξελίξεις στο κυπριακό φτάνουν στο σημείο που ο ΟΗΕ πιέζει για τη διεξαγωγή δημοψηφισμάτων στις δύο πλευρές του νησιού με βάση την καινούργια αλλαγή στο σχέδιο Ανάν.

Πρόκειται για μια μεγάλη απάτη αφού το σχέδιο Ανάν από την αρχή της έμπνευσής του δεν είχε σκοπό να φέρει την ειρήνη στο νησί παρά μόνο στόχευε να ξαναμοιράσει την τράπουλα ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις της περιοχής. Η πίεση για δημοψηφίσματα εδώ και τώρα φαίνεται να ασκείται λόγω της ένταξης της Κύπρου στην ΕΕ όμως όλο και περισσότερο φαίνεται πως η λεγόμενη «λύση του Κυπριακού» εντάσσεται και στους πολεμικούς σχεδιασμούς των ΗΠΑ ενάντια στο Ιράκ.

Αυτά τα πολεμικά μαγειρέματα παρουσιάζονται ως συνομιλίες για την ειρήνη. Έχοντας όμως ήδη πάρει το εισιτήριο για την ΕΕ, η Ε/κ πλευρά μπορεί να παρουσιάζεται σαν η «διαλλακτική» απέναντι στον σκληρό Ντενκτάς. Όμως ο Σημίτης μαζί με τον νεοεκλεγέντα Παπαδόπουλο στις 24 Φλεβάρη ξεκαθαρίζουν ότι ούτε οι ίδιοι δέχονται δημοψήφισμα.

Ο παράγοντας που λείπει από όλο αυτό το παζάρι πιέσεων κι εκβιασμών είναι οι ίδιοι οι άνθρωποι που ζουν στο νησί κι απ' τις δυο μεριές της πράσινης γραμμής. Οι τουρκοκύπριοι και οι ελληνοκύπριοι εργαζόμενοι και νεολαίοι που ζητάνε ειρήνη και δουλειά.

Στο Βορρά οργανώνονται απανωτά ογκώδη συλλαλητήρια στις 14 Γενάρη, στις 27 Φλεβάρη και στις 4 Απρίλη, που προκαλούν κλυδωνισμούς στο καθεστώς. Τα ΜΜΕ παρουσίασαν αυτές τις διαδηλώσεις ως υπέρ της Ε.Ε. και υπέρ του σχεδίου Ανάν. Όμως οι χιλιάδες τ/κ ξεχύθηκαν στους δρόμους καταγγέλλοντας την πολιτική Ντενκτάς και απαιτώντας ειρήνη, δημοκρατία και καλύτερες συνθήκες ζωής.

Το ποτάμι δεν γυρίζει πίσω

Στις 23 Απρίλη ο Ντεκτάς ανοίγει τα οδοφράγματα αιφνιδιάζοντας όλους. Μετά από 29 χρόνια Ε/κ και Τ/κ σμίγουν ξανά σ' ένα θερμό συναπάντημα. Είναι μια εξέλιξη που έχει να κάνει με την προσπάθεια του Ντεκτάς και της τουρκικής κυβέρνησης να εκτονώσουν την πίεση από τις αντιδράσεις και τα μαζικά συλλαλητήρια των τουρκοκυπρίων και να ξεπεράσουν τις δυσκολίες που προέκυψαν μετά την αποτυχία των συνομιλιών και την επίσημη υπογραφή της ένταξης της Κυπριακής Δημοκρατίας στην Ε.Ε.

Εκατοντάδες χιλιάδες Ε/κ και Τ/κ περνούν τη γραμμή αντιπαράταξης! Η θερμή υποδοχή που βρήκαν οι απλοί άνθρωποι και των δύο πλευρών, τα αισθήματα συμφιλίωσης και αλληλεγγύης που ξεχείλισαν εκείνες τις μέρες σε κάθε επαφή, ήταν πρωτοφανή. Ο εθνικισμός και η μισαλλοδοξία έχουν δεχτεί ένα δυνατό χαστούκι και στις δυο πλευρές.

Η διάθεση του κόσμου ξεπέρασε τις πολιτικές ηγεσίες και τους σχεδιασμούς τους. Οι Ελληνοκύπριοι αγνόησαν τις εκκλήσεις της κυβέρνησης και των κομμάτων που προσπάθησαν να τους αποτρέψουν να πάνε στην άλλη πλευρά δείχνοντας το διαβατήριο τους. Από την πλευρά των Τ/κ χιλιάδες έτρεξαν από τις πρώτες μέρες για να βγάλουν διαβατήριο και ταυτότητα της Κυπριακής Δημοκρατίας, γράφοντας στα παλιά τους παπούτσια τις εκκλήσεις του Ντεκτάς να «προστατέψουν και να διατηρήσουν» το κράτος τους.

Επαναπροσέγγιση από τα κάτω

Αυτά τα καινούργια δεδομένα έφεραν στο προσκήνιο ένα παράγοντα που όλοι ξεχνούσαν στους σχεδιασμούς τους για το κυπριακό. Τους απλούς ανθρώπους των δύο πλευρών και το κίνημα επαναπροσέγγισης από τα κάτω. Αυτός ο παράγοντας βγήκε ορμητικά στο προσκήνιο και μπορεί να αποδειχτεί καθοριστικός στις εξελίξεις στο Κυπριακό.

Την Πρωτομαγιά για πρώτη φορά από το 1958 ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι γιόρτασαν μαζί την πρωτομαγιά. Στο νότο μετά την εκδήλωση που οργάνωσε η ΠΕΟ, έγινε πορεία στην πρεσβεία των ΗΠΑ ενάντια στην κατοχή του Ιράκ με πρωτοβουλια της Εργατικής Δημοκρατίας μαζί με τη *Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο*, το τουρκοκυπριακό *Σοσιαλιστικό Κόμμα Κύπρου*, Τ/κ συνδικάτα και ακτιβιστές.

Οι συζητήσεις για κοινές δικοινοτικές εκδηλώσεις και πρωτοβουλίες ξεκίνησαν από τη πρώτη μέρα που άνοιξαν τα οδοφράγματα καθώς χιλιάδες απλοί άνθρωποι και στις δύο πλευρές ένιωσαν ότι έφτασε η ώρα για ειρηνική διευθέτηση του κυπριακού και ότι πρέπει να πούμε φτάνει πια στον εθνικισμό και στον πόλεμο.

Ανταποκρινόμενοι ακριβώς σ' αυτό το αίσθημα, Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι ακτιβιστές και μέλη πολιτικών ομάδων όπως η *Εργατική Δημοκρατία*, η *Νεολαία του Κινήματος Πατριωτικής Ενότητας* (YBH), η ομάδα *IndyMedia*, το Πολιτιστικό Κέντρο *"BARAKA"*, το *Σοσιαλιστικό Κόμμα Κύπρου* (KSP), συγκρότησαν τη *Δικοινοτική Πρωτοβουλία ενάντια στον Εθνικισμό και τον Πόλεμο* με σκοπό την πάλη ενάντια στον εθνικισμό και τον πόλεμο. Έτσι, στις 26 Ιούλη οργανώθηκαν μνημόσυνα στο χωριό Μάραθα στο Βορρά και στο Κοιμητήριο Αγ. Κων/νου και Ελένης στο Νότο στη μνήμη των αδικοσκοτωμένων και των δυο πλευρών. Ολόκληρος ο τ/κ τύπος κάλυψε την εκδήλωση με πρωτοσέλιδα ενώ το ΡΙΚ και ο ε/κ τύπος έκαναν αναφορά στην εκδήλωση. Στις 6-7 του Σεπτέμβρη, έγινε η δικοινοτική κατασκήνωση στο χωριό Λιμνίτης στο Βορρά που διοργάνωσε η *Δικοινοτική Πρωτοβουλία*. Οι δυσκολίες που προσπάθησαν να παρεμβάλουν οι Αρχές και στις δύο πλευρές καθόλου δεν εμπόδισαν τους 100 περίπου ε/κ και τ/κ ακτιβιστές να περάσουν δύο μέρες μέσα σε ένα κλίμα αλληλεγγύης και συναδέλφωσης.

Στις 27 Σεπτεμβρίου Ε/κ, Τ/κ, Ιρανοί, και Άραβες, πορεύθηκαν μαζί στη Λευκωσία, ανταποκρινόμενοι στο κάλεσμα του παγκόσμιου αντιπολεμικού κινήματος για τη διεθνή μέρα δράσης ενάντια στην κατοχή του Ιράκ και της Παλαιστίνης. Τη διαδήλωση κάλεσαν η *Δικοινοτική Πρωτοβουλία* και το *Κοινωνικό Φόρουμ*. Για ακόμα μια φορά Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι αριστεροί ακτιβιστές έδειξαν έμπρακτα πώς μπορούμε να παλέψουμε μαζί και να κτίσουμε ένα κοινό **μέτωπο αγώνων.**

...ντας το 2003

"ΟΧΙ ΑΛΛΟ ΑΙΜΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ" η κραυγή που έκανε το γύρο του κόσμου

Ο πόλεμος και η αντίσταση ενάντια στην ιμπεριαλιστική επιδρομή στο Ιράκ καθόρισαν το 2003 το πολιτικό σκηνικό παγκόσμια. Ήταν η χρονιά που είδαμε την κτηνώδη θηριωδία των ΗΠΑ και της «δολοφονικής συμμαχίας» τους αλλά και τη γέννηση μιας δεύτερης υπερδύναμης, του μεγαλύτερου παγκόσμιου αντιπολεμικού κινήματος που γνώρισε ποτέ η Ιστορία.

Πριν ακόμα ξεσπάσει ο πόλεμος, στις 15 του Φλεβάρη, στη πρώτη παγκόσμια διαδήλωση πάνω από 30 εκατομμύρια άνθρωποι από σχεδόν κάθε γωνιά του πλανήτη κατέβηκαν στους δρόμους ενάντια στον πόλεμο του Μπους και Μπλερ αλλά και ενάντια στις κυβερνήσεις που τους στήριζαν. Και όταν άρχισε βομβαρδισμός του Ιράκ το αντιπολεμικό κίνημα κλιμάκωσε τη δράση του με διαδηλώσεις και απεργίες.

Οι κινητοποιήσεις ήταν ιδιαίτερα εντυπωσιακές μέσα στις ΗΠΑ και Βρετανία αλλά και σε χώρες που οι κυβερνήσεις τάχθηκαν με το πλευρό των ιμπεριαλιστών. Δύο εκατομμύρια διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν στο Χάιντ Πάρκ του Λονδίνου στις 15/2 στη μεγαλύτερη αντιπολεμική διαδήλωση που έγινε ποτέ στη Βρετανία.

Αντιπολεμική διάθεση

Στην Κύπρο η αντιπολεμική δράση μπορεί να μην έφτασε τα μεγέθη και την έκταση που πήρε αλλού η αντιπολεμική διάθεση του κόσμου δεν υστέρησε όμως ούτε σε θυμό ούτε και σε μαχητικότητα.

Από τις αρχές του χρόνου, στις 4 Γενάρη, με πρωτοβουλία διαφόρων οργανώσεων, κινήσεων, ακτιβιστών, φοιτητών, μαθητών, Παλαιστίνιων και Ιρανών μεταναστών συγκροτήθηκε η *Συμμαχία ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ*. Έχοντας υπόψη το σημαντικό ρόλο των βρετανικών βάσεων σ' αυτό τον πόλεμο, στόχος της Συμμαχίας ήταν η δημιουργία μιας πλατειάς και ανοιχτής καμπάνιας ενάντια στον πόλεμο στο Ιράκ σε συντονισμό με τις αντίστοιχες αντιπολεμικές Συμμαχίες στην Ελλάδα, στην Τουρκία αλλά και στη Βρετανία.

Η αντιπολεμική διάθεση φάνηκε στις 15 Φλεβάρη στην πρώτη αντιπολεμική διαδήλωση που κάλεσε η *Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο* στη βάση της Δεκέλειας με τους 800 διαδηλωτές ανάμεσά τους και Τουρκοκύπριοι. Ήταν η πιο μεγάλη αντιπολεμική εκδήλωση που έγινε χωρίς τη στήριξη από τα μεγάλα κόμματα.

Οι αντιπολεμικές κινητοποιήσεις και διαδηλώσεις οργανώθηκα πριν ξεκινήσει ο πόλεμος αλλά και μετά το ξέσπασμα του πολέμου. Εντυπωσιακή ήταν η εμφάνιση της νεολαίας και των μαθητών στο αντιπολεμικό κίνημα με τις αυθόρμητες μαχητικές διαδηλώσεις έξω από την αμερικάνικη πρεσβεία μόλις ξεκίνησε ο βομβαρδισμός της Βαγδάτης και μετά. Αρκετές φορές οι μαθητές αψηφώντας τους κανονισμούς, σε μια αληθινή έκφραση κοινωνικής ανυπακοής, κατέβαιναν στους δρόμους.

Στις 20 Μάρτη τη μέρα που έπεσαν οι πρώτες βόμβες στη Βαγδάτη οι μαθητές ξεχύθηκαν στους δρόμους και πορεύθηκαν στην αμερικάνικη πρεσβεία. Το απόγευμα στη διαδήλωση που καλέστηκε από τη *Συμμαχία* και το *Κοινωνικό Φόρουμ*, 2.000 διαδήλωσαν έξω από την αμερικάνικη πρεσβεία που την φρουρούσαν πάνοπλοι αστυνομικοί με πλήρη αντιδιαδηλωτική εξάρτυση.

Στις 30 Μάρτη στη διαδήλωση που κάλεσε το *Κοινωνικό Φόρουμ* και που στήριξε η *Συμμαχία* στη βάση Ακρωτηρίου, 3.500 διαδηλωτές βρέθηκαν αντιμέτωποι με τους βρετανούς στρατιώτες που «φρουρούσαν» με το δάκτυλο στη σκανδάλη.

Είναι γεγονός όμως πως η αντιπολεμική διάθεση του κόσμου που εκδηλώθηκε στις τόσες, μικρές και μεγάλες, αντιπολεμικές κινητοποιήσεις που έγιναν σε καμιά περίπτωση δεν μπόρεσε να εκφραστεί στα ανάλογα μεγέθη, μιας χώρας όπου υπάρχουν δύο βρετανικές βάσεις. Όπου η εμπλοκή του ιμπεριαλισμού τα τελευταία 50 χρόνια υπήρξε τραγική για τους έλληνες και τούρκους κατοίκους και που η δύναμη του εργατικού κινήματος και της αριστεράς είναι μεγάλη.

Η μοναδική αντιπολεμική διαμαρτυρία στους χώρους δουλειάς ήταν δύο στάσεις εργασίας που κάλεσαν οι συντεχνίες σε αντίθεση με τις απεργίες που οργάνωσαν τα συνδικάτα στην Ελλάδα και σε όλες σχεδόν τις ευρωπαϊκές χώρες.

Από την άλλη το ΑΚΕΛ συμμετέχοντας στην κυβέρνηση και με τη θέση του σχετικά με τις διευκολύνσεις ότι «ήμασταν υποχρεωμένοι να κάνουμε αυτό τον ελιγμό» έστειλε στον κόσμο του μήνυμα απαισιοδοξίας καθιστώντας κάθε αντιπολεμική ρητορική της ηγεσίας χωρίς περιεχόμενο.

Αναμφίβολα ο πόλεμος και το αντιπολεμικό κίνημα στην Κύπρο ενεργοποίησε κόσμο που είχε περάσει στην αδράνεια ενώ ταυτόχρονα έβγαλε μια καινούργια φουρνιά νεολαίας και ακτιβιστών που σε σύντομο διάστημα πέρασαν μέσα από το ζυμωτήρι της πολιτικοποίησης.

Παρίσι 15 Νοέμβρη, διαδήλωση του Ευρωπαικού Κοινωνικού Φόρουμ

Το αντικαπιταλιστικό κίνημα

Στην καρδιά της αντιπολεμικής έκρηξης που σημάδεψε τη χρονιά που πέρασε, βρέθηκε το αντικαπιταλιστικό κίνημα. Το κίνημα του Σιάτλ και της Γένοβα όχι μόνο δεν εξαφανίστηκε κάτω από την πίεση του πολέμου, αλλά αντίθετα βγαίνει μέσα από αυτή τη μάχη πιο δυνατό, πιο ριζοσπαστικό.

Αντίθετα, το αντιπολεμικό κίνημα με τη σειρά του ενίσχυσε το αντικαπιταλιστικό. Το Γενάρη πάνω από 8.000 άτομα πήραν μέρος στο Ασιατικό Κοινωνικό Φόρουμ στην Ινδία ενώ δεκάδες χιλιάδες συγκεντρώθηκαν στο Πόρτο Αλέγκρε της Βραζιλίας στη συνάντηση του Παγκόσμιου Κοινωνικού Φόρουμ. Ήταν η απόδειξη πως η αντίσταση στον παγκοσμιοποιημένο καπιταλισμό δεν αφορούσε κάποιους ακτιβιστές στις πλούσιες χώρες.

Την 1η Ιούνη στην πόλη Εβιάν της Γαλλίας, γύρω στις 100.000 διαδηλωτές πορεύθηκαν ενάντια στην Σύνοδο των «οχτώ πλανηταρχών», των G8. Ενώ στις 21 Ιούνη στη Θεσσαλονίκη 80.000 διαδήλωσαν ενάντια στη σύνοδο των "25" ηγετών της Ε.Ε. Τον Αύγουστο στο αντικαπιταλιστικό φεστιβάλ που οργανώθηκε στο Λαρζάκ της Γαλλίας συγκεντρώθηκαν 100.000 ακτιβιστές.

Τον Σεπτέμβρη, χιλιάδες διαδηλωτές πολιόρκησαν ασφυκτικά τη σύνοδο του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου (ΠΟΕ) στο Κανκούν του Μεξικού, φέρνοντας μια μεγάλη νίκη για το αντικαπιταλιστικό κίνημα. Οδήγησαν σε αδιέξοδο και μετά σε κατάρρευση τις διαπραγματεύσεις για την "απελευθέρωση" του παγκόσμιου εμπορίου, δηλαδή την ιδιωτικοποίηση των πάντων από την παιδεία μέχρι το νερό.

Το Νοέμβρη στο Παρίσι πάνω από 50.000 άνθρωποι πήραν μέρος στη Συνάντηση του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ που έκλεισε με 300.000 να διαδηλώνουν στο κέντρο του Παρισιού για έναν καλύτερο κόσμο χωρίς δυστυχία και πόλεμο.

Απο την αντιπολεμική διαδήλωση στη Δεκέλεια στις 15 του Φλεβάρη

Σφαγείο Πάφου

Η κυβέρνηση της αλλαγής σφάζει τους εργαζομένους

Με απόφαση του δημοτικού συμβουλίου θα κλείσει το σφαγείο Πάφου μετά τις 30 Απριλίου του 2004 που λήγει η προθεσμία που έθεσε η κυβέρνηση προκειμένου να εναρμονιστεί με τις προδιαγραφές της Ε.Ε.

Το κυριότερο επιχείρημα που χρησιμοποιήθηκε είναι πως ακόμη και αν εκσυγχρονίζονταν το σφαγείο ή ανεγείρονταν νέο λόγω των αλλαγών στην εμπορία κρεάτων και τη σφαγή ζώων το σφαγείο δεν θα ήταν βιώσιμο. Σε αυτή την απόφαση κατέληξαν εμπειρογνώμονες των Υπουργείων Οικονομικών, Εσωτερικών, και Γεωργίας, μετά απο μελέτη που έγινε για λογαριασμό του Δήμου Πάφου. Σήμερα οι ζημιές από τη λειτουργία του σφαγείου ανέρχονται στο 1,6 εκατομμύρια λίρες και το κόστος για την ανέγερση νέου υπολογίζεται γύρο 1.3 εκατομμύρια λίρες. Λεφτά που ο δήμος Πάφου δεν διαθέτει ενω η κυβέρνηση δεν είναι πρόθυμη να καλύψει αυτό το κόστος για αυτό και αποφάσισαν να το κλείσουν.

Οι 34 εργαζόμενοι του σφαγείου με τη συμπαράσταση του συνδέσμου κρεοπωλών Πάφου αντέδρασαν έντονα σε αυτή την απόφαση. Οι συντεχνίες μετά από μια πρώτη 24ωρη απεργία κάτω από την πίεση των εργαζομένων, προσανατολίζονται στην κήρυξη απεργίας σε όλες τις υπηρεσίες του Δήμου. Είναι αποφασισμένοι να κλιμακώσουν τα απεργιακά μέτρα, με στόχο όμως όχι την ανατροπή της απόφασης του δημοτικού συμβουλίου, αλλά τη εξασφάλιση των εργαζομένων μετά τη διακοπή λειτουργίας του σφαγείου. Οι εργαζόμενοι απαιτούν να μεταταχθούν σε άλλες κρατικές ή δημοτικές υπηρεσίες, χωρίς να χάσουν οτιδήποτε από τα δικαιώματά τους και να μην απολυθεί κανείς τονίζοντας ότι δεν πρόκειται να πληρώσουν αυτοί τα σπασμένα της ένταξης στην Ε.Ε.

Πόλεμος των κρεάτων

Τόσο οι εργαζόμενοι όσοι και οι κρεοπώλες κατηγορούν το δημοτικό συμβούλιο και την κυβέρνηση ότι βάζουν λουκέτο στο σφαγείο αγνοώντας τις επιπτώσεις που θα υπάρξουν στους καταναλωτές και τους κτηνοτρόφους της επαρχίας.

Ο πρόεδρος της Αγροτικής κατάγγειλε πως το δημοτικό συμβούλιο συναίνεσε στο κλείσιμο του σφαγείου με αντάλλαγμα το κράτος να καλύψει τη συσσωρευμένη ζημιά. Ανάλογες καταγγελίες διατύπωσε και ο πρόεδρος των κρεοπωλών, ο οποίος μάλιστα υποστήριξε πως γύρω από την περιοχή του σφαγείου αγοράστηκαν τεμάχια γης από παράγοντες των δημοτικών συμβουλίων της Πάφου και της Γεροσκήπου γιατί ήταν σίγουροι πως το σφαγείο θα κλείσει και θα μετατρέψουν αυτά τα τεμάχια σε προνομιούχα οικόπεδα.

Πολλές αμφιβολίες δημιούργησε και η έκθεση από τους εμπειρογνώμονες των υπουργείωνη οποία αναφέρει πως το σφαγείο των Αγίων Τριμιθιάς μπορεί να εκσυγχρονιστή και να συνεχίσει να λειτουργεί και μετά την ένταξη στην Ε.Ε. ενώ αντίθετα, για το σφαγείο της Πάφου αναφέρει πως δύσκολα θα μπορέσει να τα καταφέρει. Αυτά τη στιγμή που τουλάχιστον ένα μήνα ενωρίτερα είχαν στα χέρια τους έκθεση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για τα σφαγεία στα οποία αναφέρονταν πως το σφαγείο της Πάφου με μικρές δαπάνες για βελτιώσεις και καλή θέληση μπορεί να λειτουργήσει με βάση τις Ευρωπαϊκές προδιαγραφές. Αντίθετα για το σφαγείο των Αγίων Τριμιθιάς αναφερόταν πως αντιμετωπίζει σωρεία προβλημάτων και είναι δύσκολο να μπορέσει να λειτουργήσει με βάση τα Ευρωπαϊκά πρότυπα. Αυτή η έκθεση των Ευρωπαίων ελεγκτών που αποστάληκε μετά απο επιθεώρηση όλων των σφαγείων της Κύπρου φαίνεται πως αγνοήθηκε απο τις κτηνιατρικές υπηρεσίες.

Πίσω από την απόφαση για το κλείσιμο του σφαγείου Πάφου και όλων των περιφερειακών σφαγείων, τα οποία δεν πληρούν τους όρους λειτουργίας που θέτει η Ευρωπαϊκή Ένωση, κρύβονται μεγάλα οικονομικά συμφέροντα και κυρίως παίζεται ο έλεγχος, η υγιεινή και η ποιότητα των κρεάτων που κυκλοφορούν στην αγορά.

Σήμερα στην Κύπρο λειτουργούν συνολικά 3 Δημοτικά σφαγεία 29 κοινοτικά και ένα ιδιωτικό. Από το σύνολο αυτών των σφαγείων πληρούν τις προϋποθέσεις που θέτει η Ε.Ε. μόνον τα σφαγεία της Κοφίνου, της Πόλεως Χρυσοχούς και το ιδιωτικό σφαγείο Εγγλεζάκη που λειτουργεί στον Άγιο Ιωάννη της Μαλούντας. Εκτός απο αυτά τα τρία η κυβέρνηση έπρεπε να αποφασίσει για το μέλλον δύο ακόμη σφαγείων της Πάφου και των Αγίων Τριμιθιάς.

Η φιλελευθεροποίηση βλάπτει την υγεία μας

Η φιλελευθεροποίηση, η ιδιωτικοποίηση ουσιαστικά και η λειτουργία της σφαγής και εμπορίας κρεάτων στην λογική του ανταγωνισμού και του κέρδους που επιβάλλουν οι νόμοι της αγοράς είναι βέβαιο πως θα οδηγήσει σε αλματώδη αύξηση των τιμών. Ήδη η απόφαση του σφαγείου της Κοφίνου για αύξηση των τελών σφαγής προκάλεσε την πρώτη θύελλα διαμαρτυριών. Η αύξηση όμως των τιμών και η όξυνση του ανταγωνισμού για μεγαλύτερα κέρδη σε συνδυασμό με την ελλιπή στελέχωση των διαφόρων κρατικών υπηρεσιών, που θα είναι επιφορτισμένες με τον έλεγχο της σφαγής ζώων, εξαιτίας της λιτότητας και των περικοπών, προκαλεί εύλογες ανησυχίες για την υγιεινή των κρεάτων που θα κυκλοφορούν πλέον στην αγορά.

Αλώστε μπορεί σήμερα να προβάλλουν το επιχείρημα ότι η αναβάθμιση των σφαγείων σύμφωνα με τις ευρωπαϊκές προδιαγραφές θα φέρει καλύτερη ποιότητα αλλά αυτό που κρύβουν είναι ότι ίσως η μεγαλύτερη απειλή για την υγεία μας από τη κατανάλωση κρέατος, η αρρώστια των τρελών αγελάδων, παράχθηκε μέσα στην ίδια την Ε.Ε. Ένα από τα μεγαλύτερα σκάνδαλα που έφερε η ιδιωτικοποίηση στη παραγωγή, στους υγειονομικούς ελέγχους και την εμπορία κεράτων. Οι «ευρωπαϊκές προδιαγραφές», οι ιδιωτικοποιήσεις στην παραγωγή και την εμπορία τροφίμων, στην ουσία σημαίνουν τρελά κέρδη για τους καπιταλιστές, τρελές τιμές για τους εργαζόμενους, τρελές αγελάδες και κίνδυνους για την υγεία μας.

Ένα ακόμα ζήτημα που μένει στα κρυφά είναι η διαχείριση των υπολειμμάτων και υποπροϊόντων από τη σφαγή των ζώων. Δηλαδή, τα εντόσθια, το αίμα, το λίπος και τα δέρματα των χοίρων. Υπάρχει συμφωνία του σφαγείου Κοφίνου με ιδιωτική εταιρία η οποία τα παραλαμβάνει τα επεξεργαζόταν και κατασκεύαζε κρεατάλευρα που τα πωλούσε για ζωοτροφές. Μετά την απαγόρευση των κρεατάλευρων (θεωρούνται ένοχα για τη νόσο των τρελών αγελάδων), η εταιρία εισπράττει από τότε επιδότηση γύρω στις 150 λίρες το τόνο. Ταυτόχρονα, η εταιρία συνεχίζει να επεξεργάζεται το λίπος των ζώων, παράγοντας μεγάλες ποσότητες λαδιού, το οποίο πωλεί στην αγορά ή το εξαγάγει. Το λάδι αυτό χρησιμοποιείται για την παρασκευή σαπουνιού και για την παρασκευή αρωμάτων. Ενώ εισπράττει επιδότηση παράγει και τα κρεατάλευρα που πωλεί στην Τσιμεντοποιία Βασιλικού.

Οι εργαζόμενοι στο σφαγείο της Πάφου έχουν απόλυτο δίκαιο όταν καταγγέλλουν ότι η πολιτική της κυβέρνησης θα βλάψει την τσέπη και την υγεία μας. Πρέπει να έχουν την συμπαράσταση του κάθε εργαζόμενου, δίνουν μια μάχη που μας αφορά όλους μας. Τα μέτρα πρέπει να κλιμακωθούν γιατί πραγματικά οι απλοί εργαζόμενοι είναι οι μόνοι που μπορούν να βάλουν φραγμό στην τρέλα της αγοράς.

Πέτρος Μιχαήλ

Πλυντήρια Νοσοκομείου Λευκωσίας

Απεργίες για οριστικό τέλος των ιδιωτικοποιήσεων

Η αυθόρμητη στάση εργασίας τον περασμένο Νιόβρη έκοψε την φόρα της κυβέρνησης και την πρόθεση της να ιδιωτικοποιήσει τα πλυντήρια των Κρατικών Νοσοκομείων και του Ψυχιατρείου Μια αυθόρμητη απεργία, η οποία ξέσπασε από τα κάτω, από τους ίδιους τους εργαζόμενους.

Οι εργαζόμενοι στα πλυντήρια του Νοσοκομείου και του Ψυχιατρείου Αθαλάσσας θεωρούσαν πως το ζήτημα της ιδιωτικοποίησης των πλυντηρίων είχε λήξει με την πτώση της Κυβέρνησης Κληρίδη η οποία ήταν υπέρμαχος της πολιτικής της ιδιωτικοποίησης των πλυντηρίων αλλά και των ίδιων των Νοσοκομείων. Φαίνεται όμως πως η νέα κυβέρνηση είχε παρόμοια σχέδια αφού λίγους μήνες μετά που κέρδισε τις εκλογές προχώρησε στην διαδικασία νέων προσφορών από τους ίδιους τρεις προσφοροδότες που υπέβαλαν προσφορές προς την κυβέρνηση Κληρίδη, αφού οι πρώτες προσφορές ήταν υπερδιπλάσιες του σημερινού κόστους.

Η έκπληξη και ο θυμός οδήγησαν τους 100 περίπου εργαζόμενους να σταματήσουν αμέσως την δουλεία τους. Κάτω από την πίεση οι ηγεσίες των συντεχνιών μια εβδομάδα αργότερα κάλεσαν δεύτερη στάση εργασίας. Οι εργαζόμενοι σε εκδήλωσης διαμαρτυρίας έξω από την Βουλή πήραν τις υποσχέσεις του προέδρου της Βουλής και ΓΓ του ΑΚΕΛ Δημήτρη Χριστόφια ο οποίος τους είπε: "Είμαι και εγώ άνθρωπος της εργατιάς και θα θέσω το θέμα στον πρόεδρο της Δημοκρατίας". Όμως το θέμα δεν έληξε. Μπορεί να πάγωσε τώρα λόγω των αντιδράσεων των εργαζομένων και του πολιτικού κόστους για τη νέα κυβέρνηση, όμως αυτό το ζήτημα μπορεί να ξανανοίξει οποτεδήποτε και πιο πιθανά με την λειτουργία του Νέου Νοσοκομείου Λευκωσίας.

Μόνο οι αγώνες των ιδίων των εργαζομένων μπορούν να ανατρέψουν αυτή την πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων όπως ακριβώς κατάφεραν να ανατρέψουν τα σχέδια της κυβέρνησης Κληρίδη αλλά και τώρα του Παπαδόπουλου που ήθελε να πάρει νέες προσφορές για την ιδιωτικοποίηση των πλυντηρίων στα Κρατικά Νοσοκομεία.

Ν.Α.

Εκτακτοι γιατροί και νοσηλευτές

Μόνη λύση η μονιμοποίηση

Με πολλά προβλήματα λειτούργησαν τα Κρατικά Νοσοκομεία τις πρώτες μέρες του χρόνου. Δεν φτάνει η χρόνια έλλειψη γιατρών και νοσοκόμων κάθε χρόνο η κυβέρνηση στις 31 του Δεκέμβρη απολύει τους έκτακτους γιατρούς και νοσοκόμους και τους επαναπροσλαμβάνει στις 7 του Γενάρη με νέα συμβόλαια. Ετσι η ταλαιπωρία των ασθενών στα νοσοκομεία γίνεται ακόμα μεγαλύτερη.

Είναι μιά απαράδεκτη πρακτική με την οποία εκμεταλλεύεται με το χειρότερο τρόπο τους έκτακτους γιατρούς και νοσοκόμους που για χρόνια τώρα εργάζονται και καλύπτουν ανάγκες που χρειάζονται μόνιμους διορισμούς. Ετσι τους στερεί βασικά δικαιώματα και ωφελήματα που έχει το μόνιμο προσωπικό και κάνει «οικονομίες» σε βάρος τους αλλά και σε βάρος των ασθενών.

Οι έκτακτοι δουλεύουν με χαμηλότερες κλίμακες, παίρνουν λιγότερες άδειες και άδεια ασθενείας, και δεν έχουν πιθανότητες ανέλιξης και προαγωγής. Μένουν εκεί στάσιμοι για πολλά χρόνια, μέχρι και 10 και 15 χρόνια περιμένοντας την μονιμοποίηση τους. Αυτή η κοροϊδία των εκτάκτων επαναλαμβάνεται κάθε χρόνο εδώ και πολύ καιρό. Αν δεν υπήρξαν θύματα ανάμεσα στους ασθενείς μέχρι τώρα αυτό οφείλεται αποκλειστικά στις προσπάθειες των γιατρών και νοσοκόμων μόνιμων και έκτακτων που στελεχώνουν τα νοσοκομεία με τόσες ελλείψεις γιορτάρες μέρες.

Αντί η νέα κυβέρνηση να λύσει το πρόβλημα ζήτησε από τους εργαζόμενους να μη πάρουν την άδεια τους ή να την πληρωθούν. Με την άρνηση των γιατρών και των νοσοκόμων τους έδωσε 15μερα συμβόλαια, και για να καλύψει τα επείγοντα περιστατικά θα αγοράσει υπηρεσίες από τον ιδιωτικό τομέα ταΐζοντας έτσι τους ιδιώτες κλινικάρχες Ετσι συνεχίζει να κρατά στην αβεβαιότητα και την ανασφάλεια τους έκτακτους γιατρούς και νοσοκόμους που σε μεγάλο βαθμό στηρίζουν τα νοσοκομεία. Στο καρδιολογικό της Λάρνακας για παράδειγμα από τους 5 γιατρούς οι 4 είναι έκτακτοι ενώ το γυναικολογικό της Πάφου δεν εργοδοτεί μόνιμο προσωπικό. Παρόμοια προβλήματα έχουν τα τμήματα των Πρώτων βοηθειών, το Χειρουργικό, το Αναισθησιολογικό, το Καρδιολογικό Λευκωσίας και άλλα.

Το πρόβλημα στην στελέχωση των κρατικών νοσοκομείων δεν είναι προσωρινό, που εμφανίζεται μόνο στο τέλος του χρόνου την περίοδο των γιορτών. Οι έκτακτοι γιατροί και νοσοκόμοι καλύπτουν μόνιμες ανάγκες και όχι εποχιακές.

Αντιδρώντας σε αυτή την κατάσταση οι έκτατοι νοσοκόμοι κατέβηκαν σε μονόωρη στάση εργασίας απορρίπτοντας τη πρόταση για 15ήμερα συμβόλαια. Δυστυχώς η ΠΑΣΥΚΙ, η συντεχνεία των κυβερνητικών γιατρών δεν συμμετείχε ούτε σ'αυτή την μονόωρη στάση και αρκέστηκε να προειδοποιεί πως τις συνέπειες από την συνέχιση του θεσμού των εκτάκτων στην υγεία θα την πληρώσουν οι ασθενείς με την υποβάθμιση των υπηρεσιών που τους προσφέρονται.

Αυτή η στάση ανοχής της ηγεσίας των συντεχνιών δεν μπορεί να φέρει λύση στα προβλήματα των εκτάκτων γιατρών και νοσοκόμων και στα προβλήματα της Υγείας. Αυτά τα μέτρα το μόνο αποτέλεσμα που μπορούν να έχουν είναι να εκτονώσουν τον θυμό την αγανάκτηση των εργαζομένων στα Κρατικά Νοσοκομεία.

Οι έκτακτοι καλύπτουν μόνιμες ανάγκες προσωπικού όπως αναγκάστηκε να παραδεχτεί και η ίδια η υπουργός Υγείας και χρειάζεται να μονιμοποιηθούν όλοι για να λυθεί οριστικά το πρόβλημα. Μόνος τρόπος για να αναγκάσουν την κυβέρνηση να προχωρήσει στη μονιμοποίηση τους είναι οι κινητοποιήσεις όλων των εργαζομένων στα κρατικά νοσοκομεία μόνιμων και εκτάκτων. Όλοι μαζί, γιατροί, νοσοκόμοι και το άλλο παραϊατρικό προσωπικό χρειάζεται να παλέψουν μαζί παίρνοντας πραγματικά και ουσιαστικά απεργιακά μέτρα.

Νίκος Αγιομαμίτης

Απο παλιότερη κινητοποίηση των εκτάκτων γιατρών

Μετά τις κινητοποιήσεις ψηφίστηκε το νομοσχέδιο για το Τεχνολογικό Πανεπιστήμιο

Ψηφίστηκε τελικά, στις 18 του Δεκέμβρη ο νόμος για την ίδρυση του Τεχνολογικού Πανεπιστημίου Κύπρου — ΤΕ.ΠΑ.Κ. που θα περιλαμβάνει τα 'γνωστικά αντικείμενα' (θέματα) που μέχρι σήμερα κάλυπταν οι τέσσερις δημόσιες σχολές τριτοβάθμιας εκπαιδευσης του τόπου, δηλαδή το ΑΤΙ, η Νοσηλευτική Σχολή, το ΑΞΙΚ και το Δασικό Κολέγιο.

Στην ουσία προκειται για ένα νομοσχέδιο που είχε κατατεθει από τον Ουράνιο και που είχε αποσυρθεί με την αλλαγή της κυβέρνησης, για να επανακατατεθεί από το νέο υπουργικό συμβούλιο, αφού του άλλαξαν το όνομα και ένα — δυο άλλα σημεία.

Με την επανατατάθεση του νομοσχεδίου, υπήρξε μια έντονη προσπάθεια από πλευράς του ΔΗΣΥ και ειδικά του Προδρόμου για καθυστέρηση της ψήφισης του. Η προσπάθεια αυτή δεν είναι άσχετη με την προώθηση ενός άλλου νομοσχεδίου που προνοεί για την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων, πίσω από την οποία κρύβονται τεράστια συμφέροντα από ιδιωτικά κολλέγια και πολιτικούς παράγοντες.

Η προσπάθεια καθυστέρησης της ψήφισης του νομοσχεδίου για το ΤΕΠΑΚ δεν είναι άσχετη ούτε με την απόκρυψη των εκατοντάδων θέσεων για τα ΑΕΙ και ΤΕΙ της Ελλάδας που για χρόνια φρόντιζαν κάποιοι να κρύβουν στα συρτάρια του Υπουργείου Παιδείας, με σκοπό εκατοντάδες φοιτητές να καταφεύγουν στα ιδιωτικά κολέγια της Κύπρου, αφού δεν εξασφάλιζαν μια θέση στα Ελληνικά πανεπιστήμια. Το ποιο Πανεπιστήμιο θα λειτουργήσει πρώτα — το ΤΕΠΑΚ ή το ιδιωτικό- έχει πολύ μεγάλη σημασία για το ποιός θα προλάβει να αρπάξει το μεγαλύτερο κομμάτι της πίττας που λέγεται «φοιτητές» και άρα δίδακτρα, μεταπτυχιακά κλπ.

Ευτυχώς, η κωλυσιεργεία αυτή ξεπεράστηκε κάτω από το βάρος των κινητοποιήσεων των φοιτητών που συγκεντρώθηκαν έξω από τη Βουλή ζητώντας την άμεση ψήφιση του. Κάτω από το βάρος των κινητοποιήσεων των Δασικών Υπαλλήλων και των φοιτητών του Δασικού Κολεγίου απετράπει και η προκλητική προσπάθεια της κυβέρνησης να αποκλείσει το 'γνωστικό αντικείμενο' (τα θέματα) του Δασικού Κολεγίου από το νέο Πανεπιστήμιο. Κάποιο αποτέλεσμα είχαν και οι κινητοποιήσεις του προσωπικού των υφιστάμενων σχολών, για την διαφύλαξη των δικαιωμάτων τους μετά τη λειτουργία του ΤΕΠΑΚ.

Η απόφαση για ιδρυση του Τεχνολογικού Πανεπιστημίου στην Κύπρου, το οποίο σταδιακά θα αντικαταστήσει τις σχολές τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, δεν προέκυψε από την υπερβολική ευαισθησία των κυβερνήσεων Κληρίδη και Παπαδόπουλου για τα θέματα παιδείας και έρευνας. Έχει επιβληθεί από τις ανάγκες της αγοράς στην οποία είναι προσανατολισμένη η εκπαίδευση στην Κύπρο και που δεν χρειάζεται πλέον την ανώτερη εκπαίδευση (σε αντίθεση με τις δεκαετίες ΄70 και ΄80), αλλά αντίθετα επιβάλλει την ανωτατοποίηση με σκοπό τα πιο πολλά κερδη για τους κεφαλαιοκράτες, είτε αυτοί είναι εργοδότες επιστημόνων, είτε ιδιοκτήτες πανεπιστημίων.

Είναι μέσα σ'αυτά τα πλαίσια που ετοιμάζεται και το νομοσχέδιο για την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων.

Ακριβώς αυτό είναι που έχουν συναποφασίσει και οι κυβερνήσεις των χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις Συνόδους της Μπολώνια, της Πράγας και του Βερολίνου: ότι δηλαδή, η εκπαίδευση πρέπει να ανοίξει περισσότερο στην αγορά, ότι πρέπει να μειωθεί η αξία των πτυχίων της ανώτατης εκπαίδευσης (με τις ανωτατοποιήσεις τύπου ΤΕΙ) , να προωθηθεί ακόμη περισσότερο ο ανταγωνισμός για απόκτηση όλο και περισσότερων μεταπτυχιακών και διδακτορικών διπλωμάτων κλπ για να μπορεί κάποιος να μπεί στην αγορά εργασίας και ότι πρέπει αυτή η προσπάθεια να είναι κοινή σ'όλη την ΕΕ. Σκοπός; Να υπάρχει από τη μια, επιστημονικά καταρτισμένο προσωπικό στην αγορά , διαθέσιμο σε μεγάλους αριθμούς, έτοιμο να εργοδοτηθεί με χαμηλότερους μισθούς και οφελήματα. Από την άλλη, να υπάρχει συνεχής ζήτηση του προϊόντος που πουλούν τα ιδιωτικά πλέον πανεπιστήμια, που 'εχουν μετατραπεί σε κανονικές επιχειρήσεις.

Αρα, η επιθυμία των φοιτητών και όσων ενδιαφέρονται να σπουδάσουν ή να πάρουν ένα πρόσθετο δίπλωμα, καμιά σχέση δεν έχει με τις προθέσεις των κεφαλαιοκρατών. Αντίθετα, οι αγώνες που δίνουν σήμερα οι Γάλλοι και Έλληνες φοιτητές και καθηγητές πανεπιστημίων ενάντια στα σχέδια των κυβερνήσεων τους για ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης και υποθήκευση της στις ορέξεις του κεφαλαίου, μας ανοίγουν το δρόμο για διεκδίκηση μιας δωρεάν και ελεύθερης παιδείας, που θα έχει σαν στόχο της κάλυψη των αναγκών μας και την βελτίωση της ζωής μας και όχι τα κέρδη μιας χούφτας καπιταλιστών.

Αντώνης Σαρρής

Τρομοκράτες είναι ο Μπούς και ντόπιοι συνεργάτες του

Τελικά η κυβέρνηση απέλασε τους τέσσερις από τους πέντε Πακιστανούς φοιτητές που συνελήφθησαν στο αεροδρόμιο Πάφου παρά το ότι παραδέχτηκε ότι δεν είχαν καμιά σχέση με τρομοκρατία. Ο Παπαδόπουλος μάλιστα έδωσε πλήρη κάλυψη στις ενέργειες της αστυνομίας, δηλώνοντας ότι καλύτερα να είμαστε προσεχτικοί για να προλάβουμε.

Το τι θα σημαίνει βέβαια αυτή η ιστορία για τις ζωές των Πακιστανών φοιτητών, που το έγκλημα τους ήταν ότι θέλησαν να βγάλουν κανένα μεροκάματο και να καλύψουν τα έξοδα των σπουδών τους, για τον Παπαδόπουλο φαίνεται να είναι αδιάφορο. Ο πέμπτος φοιτητής που γλίτωσε την απέλαση, παρακάλεσε την κυβέρνηση να στείλει ένα χαρτί στην κυβέρνηση του Πακιστάν που να λέει ότι οι τέσσερις δεν έχουν σχέση με την τρομοκρατία, αφού όπως είπε οι αρχές του Πακιστάν θα τους συλλάβουν και θα τους φυλακίσουν ξανά για τρομοκράτες. Σε μια χώρα με δικτατορικό καθεστώς, κάτω από την πίεση τους Μπούς και των Αμερικάνικων μυστικών υπηρεσιών, στο γενικότερο κλίμα τρομολαγνείας, για του τέσσερις Πακιστανούς φοιτητές ίσως αυτό να σημαίνει το στιγματισμό τους για την υπόλοιπη τους ζωή.

Θα ήταν γελοίοι η κυβέρνηση και η αστυνομία αν δεν ήταν πραγματικά τόσο επικίνδυνοι. Τη μέρα της σύλληψης των φοιτητών ο Βοηθός αρχηγός αστυνομίας παρέλαυνε από τα παράθυρα των καναλιών, μη μπορώντας να κρύψει την περηφάνια του για τη διαφαινόμενη επιτυχία της Κυπριακής αστυνομίας, το διεθνές ενδιαφέρον και την συνεχή επαφή και ανταλλαγή πληροφοριών που είχαν με τις αμερικάνικες αρχές. Στην ερώτηση όμως των δημοσιονράφων αν η αστυνομία έχει στα χέρια της κάποια στοιχεία που να δείχνουν την ενοχή των φοιτητών, απαντούσε κυνικά ότι Πακιστανοί και Μουσουλμάνοι η ώρα πέντε το πρωί κοντά στο αεροδρόμιο Πάφου τι γύρευαν άρα μάλλον είναι ένοχοι.

Είναι ντροπή για την κυβέρνηση και το ΑΚΕΛ, που σε κάποιες άλλες εποχές κατάγγελλε τη κυβέρνηση και την αστυνομία για τις σχέσεις και την συνεργασία τους με τις Αμερικανικές και Ισραηλινές μυστικές υπηρεσίες τώρα να διαφημίζει τη στενή συνεργασία μαζί τους.

Την απέλαση των τεσσάρων φοιτητών δεν πρέπει να την αντιμετωπίσουμε σαν μια ακόμα γκάφα της αστυνομίας. Είναι ένα πολύ σοβαρό ζήτημα που δείχνει τον αντιδραστικό και φιλοϊμπεριαλιστικό χαρακτήρα της κυβέρνησης που δεν πρέπει να μείνει αναπάντητο. Αλώστε δεν είναι η πρώτη φορά που κυβέρνηση και αστυνομία έχουν αυτή την στάση απέναντι στους μουσουλμάνους που κατοικούν εδώ. Πέρσι στην διάρκεία των κινητοποιήσεων ενάντια στο Πόλεμο στο Ιράκ όσοι Παλαιστίνοι, Άραβες, Πακιστανοί και άλλοι Μουσουλμάνοι πήραν μέρος στις αντιπολεμικές διαδηλώσεις βρέθηκαν στο στόχαστρο της Αστυνομίας. Όπως κατάγγειλε τότε η Συμμαχία Σταματήστε το Πόλεμο η αστυνομία συνεχώς απειλούσε και εκβίαζε τους Μουσουλμάνους ακτιβιστές ότι αν δεν σταματήσουν να παίρνουν μέρος στις διαδηλώσουν θα τους απελάσουν.

Το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ όρισε τις 20 του Μάρτη σαν διεθνή μέρα δράσης ενάντια στο Πόλεμο και την κατοχή του Ιράκ. Είναι μια καλή ευκαιρία το αντιπολεμικό κίνημα όπως και πέρσι στις 15 του Φλεβάρη να δώσει την απάντηση του στον Μπούς και τους ντόπιους συνεργάτες του. Οι ξένοι εργάτες, φοιτητές, οι Μουσουλμάνοι ακτιβιστές είναι σύμμαχοι μας ενάντια στους πολέμους και το σύστημα που τους γεννά.

Π.Μ.

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικη μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Γράφει η Μαρία Χριστοφόρου

"Πολίτικη Κουζίνα"

Η ταινία η «*Πολίτικη Κουζίνα*» του Τάσου Μπουλμέτη ξεκίνησε να παίζεται στην Κύπρο. Η ταινία που κέρδισε οχτώ Κρατικά Βραβεία στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης κάνει μια εντυπωσιακή πορεία στις αίθουσες στην Ελλάδα κόβοντας πάνω από 1.000.000 εισιτήρια (Δεκ. 2003).

Μετά από τριάντα χρόνια ο αστροφυσικός πλέον Φάνης, επιστρέφει στην Πόλη, για να δει τον άρρωστο παππού του. Το ταξίδι αυτό στο παρελθόν γίνεται η αφορμή για να θυμηθεί τα ωραιότερα του χρόνια, χρόνια πού έμελλε να του σημαδέψουν την υπόλοιπη ζωή του. Κάθε βήμα που κάνει στην Κωνσταντινούπολη του ξυπνάνε μνήμες, γεγονότα και μυρωδιές από το μαγαζί μπαχαρικών του παππού του, ο οποίος τον μύησε στην μαγειρική. Την μεγάλη του αγάπη. Μέσα από εκείνο το μαγαζί και με την βοήθεια του παππού του έμαθε να ακτινογραφεί τον κόσμο, την ζωή, τα γεγονότα και τις καταστάσεις. Εκεί γνώρισε και τον πρώτο του έρωτα, στο πρόσωπο της Τουρκάλας Σαϊμέ, την οποία, μαζί με την Κωνσταντινούπολη την οποία λάτρευε, αποχωρίσθηκε ξαφνικά μαζί με πολλούς άλλους Πολίτες λόγω της πολιτικής των τότε ηγεσιών της Ελλάδας και Τουρκίας.

Είναι σίγουρο ότι για κάποιους εθνικιστές μια ταινία που αναφέρεται στους διωγμούς των Ελλήνων της Κων/πολης χωρίς να δείχνει σφαγές και βιασμούς από τους «βάρβαρους Τούρκους» θα πρέπει να είναι μια πρόκληση. Ιδιαίτερα όταν ο παιδικός έρωτας του πρωταγωνιστή της ταινίας είναι μια τουρκάλα φίλη του που δεν ξεχνά έστω κι αν πέρασαν 30 χρόνια.

Μπορεί πάλι να υπάρξουν ενστάσεις για το ότι η ταινία δεν είναι άμεσα «πολιτική» ή ότι τα πράγματα θα έπρεπε να λέγονται σε πρώτο επίπεδο, και να γίνεται αναφορά με περισσότερο αιχμηρό τρόπο και για στη «δικιά μας» πλευρά για μια πολιτική περίοδο τόσο πολυτάραχη όπως η δεκαετία του '50 και μετά.

Παρόλα αυτά η ταινία είναι σίγουρα και μια πολιτική ταινία δοσμένη με ένα ιδιαίτερα πρωτότυπο σενάριο και με έναν πολύ ευφάνταστο τρόπο. Επειδή ακριβώς έχει να κάνει με την περίοδο των διωγμών της ελληνικής μειονότητας στην Κων/πολη είναι καλά ισορροπημένη από την άποψη ότι αποτυπώνει την πίκρα και τον ξεριζωμό χωρίς να γλιστράει σε εθνικισμούς.

Σύμφωνα με τον ίδιο το σκηνοθέτη η «αύρα» της ταινίας είναι αυτοβιογραφική και «περιγράφει σε μεγάλο βαθμό γεγονότα που συνέβησαν στην ίδιά μου την οικογένεια και στο συγγενικό μου περιβάλλον. Γεννήθηκα το 1957 στην Πόλη, έφυγα το '64 και επέστρεψα το '94... ξαναπήγα με αφορμή την ταινία μετά 30 χρόνια και ήταν το ταξίδι της ζωής μου. Ένα ταξίδι αποτέλεσμα ενός τραύματος που είναι ο διωγμός, η βίαιη διακοπή των παιδικών χρόνων, το γεγογός ότι οι Τούρκοι μάς έδιωξαν σαν Έλληνες και οι Έλληνες μας υποδέχτηκαν σαν Τούρκους».

Μέσα από την ταινία ο Τάσος Μπουλμέτης μας θυμίζει ότι Έλληνες και Τούρκοι ζούσαν μια αρμονική ζωή, με κοινούς έρωτες, κοινά τσιμπούσια, με τα ελληνικά μαγαζιά να συντηρούνται ουσιαστικά από τους Τούρκους.

Ολα αυτά μέχρι το 1964 τη δεύτερη φορά μετά το 1955 όπου οι Έλληνες της Πόλης, όπως φαίνεται και λέγεται στην ταινία, πλήρωσαν με την απέλασή τους την πολιτική των «εθνικών εξορμήσεων» των ελληνικών κυβερνήσεων.

Το πογκρόμ του 1955 χρησιμοποιεί μέχρι σήμερα η εθνικιστική προπαγάνδα στην Ελλάδα και Κύπρο για να αποδείξουν ότι «σε αντίθεση με τη δική μας ήπια συμπεριφορά, οι προκλήσεις ξεκινούν πάντα από τους βάρβαρους Τούρκους». Η αλήθεια όμως είναι άλλη. Τον διωγμό στη ελληνική μειονότητα της Κων/πολης το Σεπτέμβρη '55 δεν τον ξεκίνησαν «όλοι οι Τούρκοι» αλλά οργανώθηκε από τραμπούκους ακροδεξιών οργανώσεων με την ανοχή της αστυνομίας. Βέβαια τα γεγονότα του '55 στην Κων/πολη και μετά πάλι το '64 αλλά και το '74 δεν ήλθαν από το πουθενά. Έχουν να κάνουν με το ξέσπασμα των ανταγωνισμών των αρχουσών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας κι από δίπλα της Ε/κ και Τ/κ άρχουσας τάξης. Είτε επρόκειτο για το '55 με το ξεκίνημα της ΕΟΚΑ στην Κύπρο κάτω από την ηγεσία του κουμμουνιστοφάγου και τουρκοφάγου Γρίβα, είτε επρόκειτο για τον πόλεμο του '63-'64 στην Κύπρο και τα πογκρόμ ενάντια στους Τ/κ από τις ομάδες του Σαμψών, είτε επρόκειτο για το πραξικόπημα από την Χούντα και τον πόλεμο που ακολούθησε τον Ιούλη του '74, τα αθώα θύματα υπήρξαν πάντοτε οι απλοί άνθρωποι, πολλές φορές μίλια μακριά, όπως ήτανε οι Έλληνες της Κων/πολης.

Στην ταινία όταν ο Τούρκος αστυνομικός διαβιβάζει στην ελληνική οικογένεια την απέλασή τους το 1964 μετά τις δικοινοτικές συγκρούσεις στην Κύπρο τούς λέει πως «Για όλα φταίει ο Μακάριος». Η φράση αυτή είναι από τις πιο επίμαχες στην ταινία που όπως εύστοχα παρατηρεί ο Χ. Χρυσάνθου στο Φιλελεύθερο: «Η συγκεκριμένη φράση δηλώνει την τουρκική άποψη, όμως αποτελεί το ερέθισμα για μια σκέψη την οποία δεν κάναμε ποτέ στην Κύπρο: Κάθε φορά που υπήρχε ένταση για το Κυπριακό, την πλήρωναν οι Κωνσταντινουπολίτες. Ήταν τα εύκολα θύματα, στα οποία ξεσπούσε το τουρκικό κατεστημένο και ο τουρκικός εθνικισμός, μερικές φορές ως αντίποινα για πράξεις εις βάρος των Τούρκων της Κύπρου από εθνικιστικά στοιχεία.» Η ταινία «Δεν είναι μια ταινία για ανθρώπους που τρώνε. Είναι μια ταινία για ανθρώπους που μαγειρεύουν - λέει ο ίδιος ο σκηνοθέτης - Με άλλοθι τη μαγειρική του φαγητού προσπαθώ να σχολιάσω τη μαγειρική των σχέσεων, κοινωνικών και πολιτικών». Είναι τέλος μια συγκινητική ταινία με μαύρο χιούμορ, με εκπληκτική φωτογραφία και μουσική με μαθήματα γαστρονομίας (τα οποία ανοίγουν την όρεξη) και φιλοσοφίας. Μια ταινία που αξίζει να δείτε και ν' απολαύσετε.

Πρωταγωνιστούν ο Γιώργος Χωραφάς, Ιεροκλής Μιχαηλίδης, Ρένια Λουϊζίδου και οι έξοχοι Τούρκοι ηθοποιοί Ταμέρ Καραντάλ και Μπασάκ Κοκλούκαγια.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Συνεδριάζει στα γραφεια της Ε.Δ. στη Λευκωσία ωρα 8:00μμ

14/1: Η διαδοχή Σημίτη: Δεξιά στροφή στο ΠΑΣΟΚ

22/1: Για ποιά κοινωνία παλεύουμε

28/ 1: Το Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ στ ην Μομπάη της Ινδίας

4/2: Η τουρκοκυπριακή αριστερά μετά τις εκλογές

Επισκεφθείτε τη σελίδα της Εργατικής Δημοκρατίας στο Ιντερνετ:

www.workersdemocracy.net

Εκεί θα βρείτε πληροφορίες για τις δραστηριότητες της οργάνωσης καθώς επίσηςκαι συνδέσεις με τις αδελφές οργανώσεις της Διεθνιστικής Σοσιαλιστικής Τάσης

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»

Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.

Τ.Κ. 27280, Λευκωσια

Τηλ. 22 - 349959 Fax. 22-349770

e-mail: wd@workersdemocracy.net

Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο

Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ ___________________

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ___________________

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

40 χρόνια απο τα ματωμένα Χριστούγεννα του 1963

Την προηγούμενη φορά που συμφώνησαν στο κυπριακό

Οι τελευταίες εξελίξεις στο κυπριακό, κάνουν πολλούς να πιστεύουν οτι βρισκόμαστε μπροστά σε μια διευθέτηση του. Το σχέδιο Ανάν βρέθηκε ξανά στο προσκήνιο με τις εκλογές των τουρκοκυπρίων, και οι δυο πλευρές δηλώνουν οτι είναι έτοιμες να το συζητήσουν. Ομώς οι ηγεσίες και των δυο πλευρών δηλώνουν ότι χρειάζονται αλλαγές σε κάποιες από τις πρόνοιες του σχεδίου που θα του επιτρέψουν να είναι λειτουργικό και βιώσιμο.

Η πραγματικότητα είναι πως το ενδιαφέρον τους δεν στρέφεται στο πόσο λειτουργικό και βιώσιμο θα είναι το οποιδήποτε σχέδιο, αλλά το κατα πόσο θα εξασφαλίζει τα συμφέροντα της κάθε πλευράς. Η κάθε πλευρά επιζητά ένα σχέδιο που θα εξασφαλίζει τα δικά της συμφέροντα σε βάρος της άλλης.

Δεν χρειάζεται παρά να δει κανείς την αντιμετώπιση που είχαν απέναντι στην προηγούμενη συμφωνία που υπογράψαν. Την συμφωνία Ζυρίχης, που τρία χρόνια μετά την υπογραφή της οδηγηθήκαμε στην πρώτη ανοιχτή πολεμική σύγκρουση ανάμεσα σε ελληνοκυπρίους και τουρκοκυπρίους. Και οι δύο πλευρές έβλεπαν την συμφωνία της Ζυρίχης σαν ένα ενδιάμεσο σταθμό για την επίτευξη των στόχων τους.

Ο Τουρκοφάγος Σαμψών με το πιστόλι στο χέρι και την τούρκικη σημαία για λάφυρο, πανηγυρίζει για τα κατορθώματα του σε βάρος των τουρκοκυπρίων το 1963

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η τουρκικη αρχουσα ταξη σχεδίαζε τις εξελιξεις του '63 και είχε τα δικά της σχέδια για να δημιουργήσει δική της αυτόνομη διοίκηση στο νησί. Όμως οι συγκρουσεις στο νησί, που αρχισαν στις 21 του Δεκεβρη, δεν ηρθαν σαν κεραυνός εν αιθρία. Ηταν το αποκορυφωμα ενος εντονου πολιτικου και οικονομικου ανταγωνισμου που υπηρχε αναμεσα στις αρχουσες ταξεις των δυο κοινοτητων και που τα τρια πρωτα χρονια της δικοινοτικης δημοκρατιας, ειχε παρει εντονες διαστασεις.

Η ελληνοκυπριακη αρχουσα ταξη έβλεπε την συμφωνία Ζυρίχης ως τον ενδιάμεσο σταθμό για την Ένωση με την Ελλάδα. Η ελληνοκυπριάκη άρχουσα τάξη προσπαθησε να χρησιμοποιησει την οικονομικη υπεροχη που ειχε και το κρατος που ουσιαστικα ελεγχε για να εμποδισει την τουρκοκυπριακη αρχουσα ταξη να αναπτυχθει και να γινει ανταγωνιστης της. Η εκκλησια, ο μεγαλυτερος ιδιοχτητης ακινητων δεν πουλουσε ουτε νοικιαζε σπιτια και υποστατικα σε τουρκοκυπριους. Οι ελληνικες επιχειρησεις, τραπεζες και αλλες δεν προσλάμβαναν ουτε σαν υπαλληλους τους τουρκοκυπριους. Οι κρατικες υπηρεσιας κωλυσιεργουσαν στην εξυπηρετηση τους ενω το υπουργειο Εμποριου και Βιομηχανιας αρνιοταν ακομα και να τους δωσει αδεια να κανουν δικες τους επιχειρησεις, οπως εκανε με τον αλευρομυλο που ηθελαν να δημιουργησουν οι τουρκοκυπριοι. Για να παρουν τετοια αδεια οι τουρκοκυπριοι συνηθως αναγκαζονταν να βαλουν ελληνοκυπριο συνεταιρο.

Η ιδια η κυβερνηση αρνηθηκε να προσλαβει τουρκοκυπριους δημοσιους υπαλληλους σε αναλογια 70% με 30% οπως προβλεπε το Συνταγμα. Οταν μαλιστα τον Μαιο του 1961 οι τουρκοκυπριοι αρνηθηκαν να ψηφισουν τριμηνη ανανεωση της ισχυουσας φορολογικης νομοθεσιας, ζητωντας εφαρμογη αυτης της αναλογιας, ο Μακαριος εδωσε εντολη στις εφορειες να εξακολουθησουν να εισπρατουν τους φορους παραβιαζοντας το Συνταγμα που υπογραψε μολις ενα χρονο πριν.

Αυτο βεβαια δεν εγινε τυχαια, και ουτε αφορουσε ενα μεμονομενο περιστατικο. Ηθελαν να δημιουργησουν ενα προηγουμενο για να μπορουν να αλλαξουν και αλλες πρoνοιες του Συνταγματος και των συμφωνιων της Ζυριχης. Η "Μαχη" του Σαμψων σχολιαζοντας την αποφαση του Μακαριου, ομολογουσε στις 6 του Απριλη του 61, αυτες ακριβως τις μεθοδευσεις της ελληνοκυπριακης αρχουσας ταξης: *"Κατα τους πολιτικους παρατηρητας, η καθολου στασις των Τουρκων παρεχει λαμπραν ευκαιριαν και δημιουργει τροπον τινα εν προηγουμενον, βασει του οποιου τα σημεια εκεινα του Συνταγματος, τα οποια δημιουργουν εστιας προστριβων μεταξυ των δυο συνοικων στοιχειων, να μην εφαρμοζονται κατα γραμμα"*

Λιγο αργοτερα ο Μακαριος παραβιαζοντας ξανα το Συνταγμα αποφασιζε να μην εφαρμοσει την προβλεψη για δημιουργια χωριστων τουρκοκυπριακων δημων στις πεντε μεγαλες πολεις. Δημιουργουσε αλλο ενα τετελεσμενο σε βαρος των τουρκοκυπριων.

Τα 13 σημεία

Ο πολιτικος ανταγωνισμος αυτης της περιοδου εφτασε στο αποκορυφωμα του το φθινοπωρο του 1963, οταν ο Μακαριος προσπαθησε να τροποποιησει το Συνταγμα προτεινωντας στους τουρκοκυπριους 13 σημεια αλλαγης του. Απο τα δεκατρια σημεια τα εφτα αποτελουσαν αφαιρεση προστατευτικων για την τουρκοκυπριακη μειοψηφια διαταξεων, οπως το δικαιωμα βετο του αντιπροεδρου, ενω τα αλλα εξη ηταν ανωδυνες παραχωρησεις. Οι τουρκοκυπριοι αρνηθηκαν να δεχτουν αυτες τις τροποποιησεις.

Ο Μακαριος ομως ηταν αποφασισμενος να επιβαλει και αυτες τις αλλαγες. Οπως ομολογει σε επιστολη που εστειλε λιγο πριν υποβαλει τα δεκατρια σημεια, στον Ν.Κρανιδιωτη, πρεσβευτη στην Αθηνα, «*η αναθεωρηση του Συνταγματος αποτελει εθνικην επιταγην"* και οτι *"σε περιπτωση που η Τουρκικη πλευρα θα απεκρουε τις διαπραγματευσεις, ή σε περιπτωση που οι διαπραγματευσεις θα αποτυγχαναν, η Κυβερνηση θα επροχωρει εις την ληψιν αλλων μετρων προς επιτευξιν του σκοπου της αναθεωρησεως».*

Η προσπαθεια αλλαγης του Συνταγματος ηταν μερος ενος γενικοτερου σχεδιου της ελληνοκυπριακης αρχουσας ταξης και της πολιτικης ηγεσιας για απαλλαγη απο τις συμφωνιες της Ζυριχης ωστε να ανοιξει ο δρομος για την πληρη κυριαρχια της Ελληνοκυπριακης αστικης ταξης στην Κυπρο.

Ο αντιστρατηγος Γ.Καραγιαννης, διοικητης των Ελληνοκυπριακων δυναμεων κατα το 1964, υποστηριζει σε μια σειρα αρθρων του στον «Εθνικο Κυρηκα» των Αθηνων, οτι η αποφαση αυτη του Μακαριου *«αποτελουσε το πρωτο βημα μιας σειρας προδιαγεγραμμενων διαδοχικων σταδιων. Το δευτερο σταδιο περιελαμβανε την καταγγελια και καταργηση της Συνθηκης Εγγυησεως. Το τριτο την ανακινηση του ζητηματος της αυτοδιαθεσεως και τελικα την διενεργεια δημοψηφισματος και την ανακυρηξη της Ενωσεως.»* (Εθνικος Κυρηξ, Αθηναι, 13/6/1964)".

Οι συγκρούσεις

Ηταν σχεδον σιγουρο οτι ενα τετοιο σχεδιο θα οδηγουσε σε ενοπλες συγκρουσεις. Ο Μακαριος ομως προετοιμαζονταν για ενα τετοιο ενδεχομενο. Εκανε μαζι με τον τοτε υπουργο Εσσωτερικων, τον Πολυκαρπο Γιωρκατζη το σχεδιο «Ακριτας» (ηταν το ψευδωνυμο του Γιωρκατζη) που προβλεπε την στρατιωτικη επιβολη της αλλαγης του Συνταγματος και των συμφωνιων της Ζυριχης και την δημιουργια της «Εθνικης Οργανωσης Κυπριων». Μιας στρατιωτικης οργανωσης που στελεχωνονταν κυριως απο μελη της ΕΟΚΑ.

Τα σχεδια αυτα της ελληνοκυπριακης αρχουσας ταξεις διακυρησσονταν σχεδον ανοιχτα και εφταναν μεχρι τις απειλες προς τους τουρκοκυπριους: *«Αι δηλωσεις του Προεδρου Αρχιεπισκοπου Μακαριου.. δημοσιευθεισαι εις Αθηναϊκας εφημεριδας το τελος Ιουλιου εδωσαν πλεον επισημον διακυρηξιν εις τας απο πολλων μηνων ανεπισημως διατυπωμενας αποψεις της ελληνικης ηγεσιας... Ειναι προς το συμφερον των ιδιων των τουρκοκυπριων οπως τα αρνητικα στοιχεια των συμφωνιων αρθουν με ταξιν και συνεσιν προτου παρασυρει ταυτα ο λαιλαπας της ογκουμενης λαικης δυσφοριας»* (περιοδικο «Αγων» Αυγουστος '63).

Πραγματι αυτο που ακολουθησε ηταν λαιλαπα για τους τουρκοκυπριους. Τα ξημερωματα της 21ης Δεκεμβριου του 1963, μετα απο μια περιοδο εντασης των μυστικων προετοιμασιων και στις δυο πλευρες, ξεσπασαν οι συγκρουσεις.

Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι η τουρκική άρχουσα τάξη επιδίωκε να μετακινήσει τους τουρκοκύπριους σε περιοχές με ομοιογενή τούρκικο πληθυσμό. Όμως ήταν η πολιτική της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης που έσπρωξε τους τουρκοκυπρίους να ακολουθήσουν τις επιλογές της τούρκικης άρχουσας τάξης. Αν η τούρκικη άρχουσα τάξη ήθελε να τους μετακινήσει σε περιοχές όπου μπορούσε να στήσει μια αυτόνομη τουρκική διοίκηση, αλλο τόσο η ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη ήθελε να τους πετάξει στην θάλασσα.

Τα σχέδια συμφωνίας

Η ουσία δεν είναι στις διατάξεις και στις πρόνοιες ενός σχεδίου αλλά στην θέληση και στην διάθεση των δυο πλευρών. Αν ενδιαφέρονται για την ειρήνη, την δημοκρατία και την ευημερία των απλών ανθρώπων, ελλήνων και τούρκων στο νησί ή για την επιβολή των εθνικών τους επιδιώξεων και συμφερόντων. Δυστυχώς όμως δεν φαίνεται να υπάρχει μια πολιτική δύναμη που να βάζει τα συμφέροντα των απλών ανθρώπων πάνω απο τα συμφέροντα των αρχουσών τάξεων και να κάνει βέβαιο ότι δεν θα οδηγηθούμε σε ενα νέο '63 ή ένα νεο '74. Δεν χρειάζεται παρα να κοιτάξει κανείς το παρελθόν αυτών των κομμάτων για δεί τις πραγματικές τους προθέσεις.

Σε ολη αυτη τη πορεια που οδηγησε στις συγκρουσεις και στον πολεμο του 1963-64 δεν ηταν μονο οι δεξιοι πολιτικοι που πρωτοστατησαν αλλα και αλλοι που θεωρουνται προοδευτικοι οπως ο Λυσσαριδης και αλλα στελεχη της σημερινης ΕΔΕΚ που ειχαν δικη τους ενοπλη ομαδα, και δικο τους καπετανατο.

Το ΑΚΕΛ σημερα καταδικαζει την προσπαθεια του Μακαριου να τροποποιησει το Συνταγμα χωρις την θεληση των τουρκοκυπριων αλλα τοτε, την εποχη που συνεβαιναν αυτα τα γεγονοτα υποστηριξε τελειως και τον Μακαριο και τα πρωτοπαλληκαρα του. Υποστηριξε τα σχεδια τους για τροποποποιηση του Συνταγματος και την προσπαθεια τους να προωθησουν τα σχεδια τους για «Αυτοδιαθεση - Ενωση». Αν υπηρχε καποια κριτικη που εκανε τοτε το ΑΚΕΛ στην δεξια και την κυβερνηση του Μακαριου ηταν γιατι δεν του εδιναν την δυνατοτητα να παρει και αυτο μερος στις εξελιξεις. Η «Χαραυγη» της εποχης ειναι γεματη με καλέσματα για «εθνικη ενοτητα» και «εθνικη συσπειρωση ολων των ελληνων ανεξαρτητα απο οποιεσδηποτε πολιτικες, ιδεολογικες και αλλες διαφορες». Δεν υπαρχει ομως ουτε μια καταγγελεια της κυβερνησης ή των ενοπλων ομαδων για τα εγκληματα τους σε βαρος των τουρκοκυπριων.

Ακόμη και σήμερα βλέπουμε τις προθέσεις τους. Με το άνοιγμα των συνόρων, που επιβλήθηκε από το κίνημα των τουρκοκυπρίων που ξεχύθηκαν στο δρόμους απαιτώνταζ λύση και ειρήνη, η αριστερά και κυρίως το ΑΚΕΛ προσπαθούσε να αποτρέψει τον κόσμο να επισκέπτεται το βορρα με το πρόσχημα ότι αυτό θα έδινε αναγνώριση στο «ψευδοκράτος».

Μπορεί τα συρματοπλέγματα στα οδοφράγματα να έχουν παραμεριστεί, όμως τα συρματοπλέγματα και τα οδοφράγματα του μίσους και της καχυποψίας κυριαρχούν ακόμη στα κεφάλια πολλώ εξαιτίας ακριβώς αυτής της εθνικιστικής αντιμετώπισης όχι μόνο των δεξιών κομμάτων και των ΜΜΕ αλλά και του ίδιου του ΑΚΕΛ. Του ΑΚΕΛ που επέλεξε και στηρίζει τον Τάσσο, το τότε δεξί χέρι του Γιωρκάτζη, που και σήμερα δηλώνει ότι θέλει αλλαγές για να γίνει το σχέδιο Αναν λειτουργικό και βιώσιμο. Αν δεν τις πετύχει τώρα ποιός εγγυάται ότι αυτός αλλά και η υπόλοιπη άρχουσα τάξη δεν θα τις επιδιώξουν στο μέλλον όπως έκανε ο Μακάριος και να οδηγήσουν ξανά σε νέες συγκρούσεις;

Η ελπίδα για ενα ειρηνικό μέλλον στο νησί δεν βρίσκεται σε αυτούς που δημιούργησαν το πρόβλημα, τις άρχουσες τάξεις των δύο πλευρών και τις μεγάλες δυνάμεις που έπεμβαίνουν για να εξασφαλίσουν τα δικά τους συμφέροντα. Αυτοί δεν μπορούν με κανένα τρόπο να εξασφαλίσουν μια «δίκαιη, είρηνική και βιώσιμη λύση στο Κυπριακό». Η ελπίδα βρίσκεται στους ίδιους τους απλούς ανθρώπους των δύο πλευρών, στο κτίσιμο ενός κινήματος για ειλικρινή επαναπροσέγγιση χωρίς όρους και προϋποθέσεις. Που να αναγνωρίζει ότι ο πραγματικός εχθρός δεν είναι οι απλοί ανθρωποι της άλλης πλευράς αλλά η αρχουσες τάξεις και των δυό πλευρών και οι άλλοι ιμπεριαλιστές που ρίχνουν λάδι στη φωτιά.

Οι εξελίξεις μετά τις 23 του Απρίλη έδειξαν ότι ενα τέτοιο κίνημα δεν είναι μόνο αναγκαίο αλλά και εφικτό.

Κυριάκος Κοιλιάρης

εργατικη δημοκρατια

ΕΛΛΑΔΑ

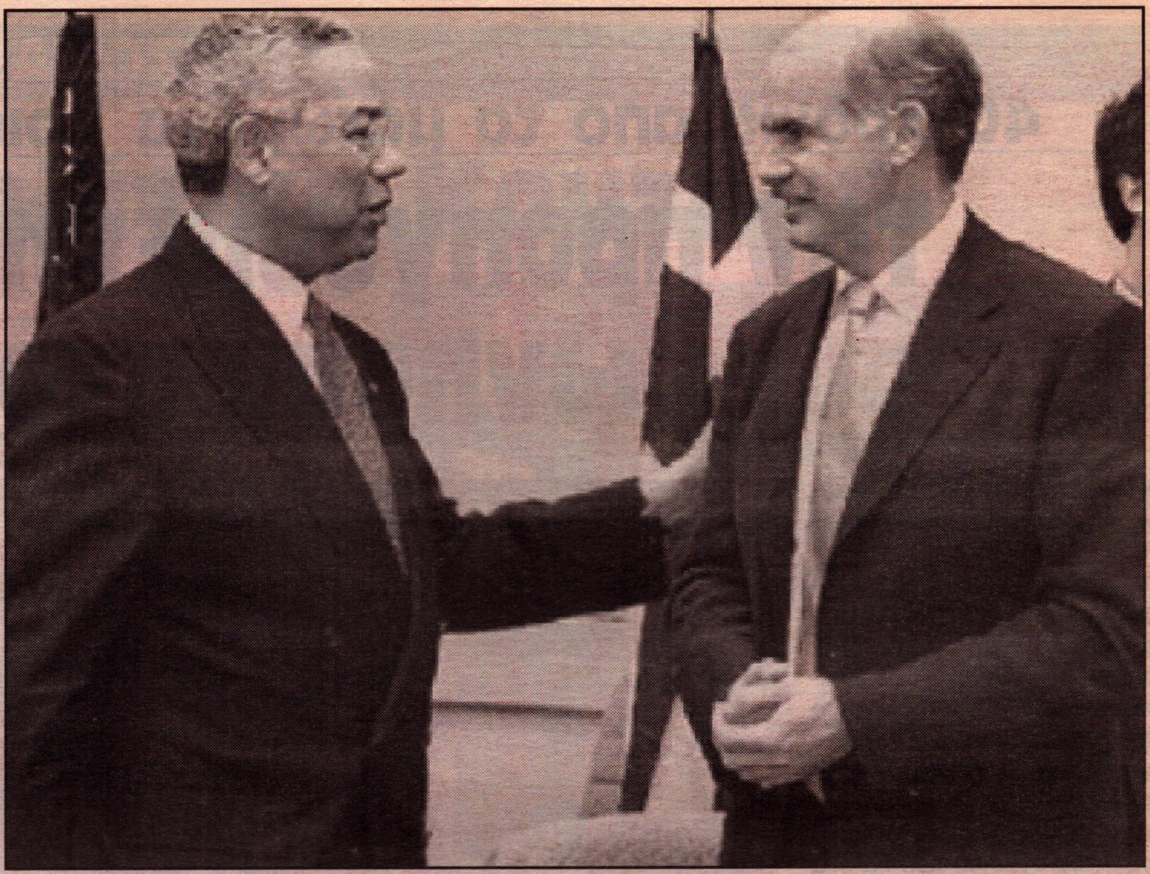

Η απόφαση του Σημίτη να παραιτηθεί και να μεθοδεύσει τη διαδοχή του από τον Γ. Παπανδρέου εμφανίζεται σαν «ανανέωση της ιστορικής παράδοσης του ΠΑΣΟΚ» που μπορεί να ανατρέψει το πολιτικό σκηνικό και να οδηγήσει στη νίκη του ΠΑΣΟΚ στις εκλογές που θα γίνουν στις 7 Μάρτη.

Στην πραγματικότητα, όμως, η αντικατάσταση του Σημίτη από τον Παπανδρέου δεν είναι παρά ένα ακόμα σύμπτωμα της βαθιάς κρίσης που μαστίζει το ΠΑΣΟΚ. Είναι μια ακόμα σπασμωδική στροφή -σαν αυτές που έχουμε δει όλους τους προηγούμενους μήνες- με στόχο να πείσει ότι το ΠΑΣΟΚ έχει "αλλάξει".

Ο μεταφορέας των τελεσίγραφων του Μπους διάδοχος του Σημίτη

Το βάλτωμά του, η διαφορά των οκτώ μονάδων των περασμένων μηνών, δεν οφείλεται σε κάποιο δεξιό άνεμο που φουσκώνει ξαφνικά τα πανιά της Νέας Δημοκρατίας. Αντίθετα ο άνεμος φυσάει σταθερά αριστερά την περίοδο που ζούμε. Ηταν οι ριζοσπαστικές ιδέες και οι πρωτοβουλίες της αριστεράς αυτές που συγκίνησαν και κέρδισαν τον κόσμο μέσα στους μήνες που μας πέρασαν.

Πριν από δυο χρόνια, όταν το αντικαπιταλιστικό κίνημα περικύκλωνε τη σύνοδο των G8 στη Γένοβα της Ιταλίας και συγκρουόταν με τους καραμπινιέρους του Μπερλουσκόνι τα γκάλοπ αποκάλυπταν ότι το ρεύμα που υποστήριζε τους διαδηλωτές στην Ελλάδα ήταν πλειοψηφικό. Οι εφτά στους δέκα δήλωναν ότι συμφωνούν με τους στόχους των διαδηλωτών. Οι πέντε έλεγαν ότι θα ήθελαν να ήταν και αυτοί στη Γένοβα, αν μπορούσαν. Πέρσι τον Φλεβάρη, το αντιπολεμικό κίνημα κατάφερε όχι μόνο να συγκινήσει την συντριπτική πλειοψηφία -πάνω από 90% του πληθυσμού δήλωνε ενάντια στον πόλεμο- αλλά και να κινητοποιήσει εκατοντάδες χιλιάδες. Στις 20 Μάρτη, τη μέρα που άρχισε ο πόλεμος, χιλιάδες και χιλιάδες εργάτες, υπάλληλοι, μαθητές, καθηγητές εγκατέλειψαν τις δουλειές τους, τα γραφεία τους ή τα θρανία τους και κατέβηκαν στους δρόμους. Υστερα ακολούθησε το καυτό απεργιακό Φθινόπωρο του 2003, οι οκτώ βδομάδες της Στατιστικής Υπηρεσίας, οι Δήμοι, τα νοσοκομεία, η Ολυμπιακή -αγώνες που κέρδισαν μαζική συμπάθεια και συμπαράσταση.

Σε πείσμα των διαφόρων "αναλύσεων" που βγαίνουν κάθε τόσο στις εφημερίδες και προσπαθούν να μας πείσουν ότι ο "μέσος νεοέλληνας" έχει γίνει συντηρητικός, θρησκόληπτος, εθνικιστής, ξενοφοβικός και ατομιστής εκατομμύρια -κυριολεκτικά εκατομμύρια- άνθρωποι στην Ελλάδα εκφράζουν ανοιχτά, με κάθε ευκαιρία, το μίσος τους για το σύστημα του πολέμου και του κέρδους και στρέφουν τις ελπίδες τους στα αριστερά.

Μέσα στο ΠΑΣΟΚ, όμως, ο άνεμος φυσάει στην ακριβώς αντίθετη κατεύθυνση. Η κυβέρνηση του Σημίτη έχει ταυτιστεί με όλες -κυριολεκτικά όλες- τις επιλογές του ελληνικού καπιταλισμού. Υποκλίθηκε, χωρίς δισταγμό, στις ιδέες του νεοφιλελευθερισμού και της αγοράς και προσπάθησε να εφαρμόσει ένα πρόγραμμα "εξυγίανσης" της οικονομίας -ιδιωτικοποιήσεις, πάγωμα μισθών και προσλήψεων, μείωση κοινωνικών δαπανών, αναμόρφωση του ασφαλιστικού- που θα έκανε ακόμα και την ίδια την Θάτσερ να κοκκινίσει από ντροπή. Αποδέχτηκε, και πάλι χωρίς δισταγμό, τον "πόλεμο κατά της τρομοκρατίας" του Μπους και έδωσε κάθε δυνατή διευκόλυνση στην πολεμική μηχανή που ισοπέδωσε το Ιράκ. Και αν δεν είχε απέναντί του ένα τόσο δυνατό κίνημα θα είχε, δίχως άλλο, κάνει σημεία και τέρατα.

Είναι ακριβώς αυτή η αντίθεση ανάμεσα στον αριστερό "άνεμο" που διαπερνάει τις καρδιές των απλών ανθρώπων και τον δεξιό άνεμο που διαπερνάει την ηγεσία της κυβέρνησης και του ΠΑΣΟΚ που έχει οδηγήσει σε αυτό το "τέλμα". Στα γκάλοπ των περασμένων μηνών η "συσπείρωση" των ψηφοφόρων του ΠΑΣΟΚ με βία ξεπερνάει το 70%: με άλλα λόγια τα ίδια τα μέλη και οι φίλοι του έχουν πάψει να εμπιστεύονται το "κόμμα τους". Αντίθετα, στη Νέα Δημοκρατία η "συσπείρωση" βρίσκεται στο ζενίθ της. Σε αυτή ακριβώς τη διαφορά οφείλεται η απόσταση των 8 ποσοστιαίων μονάδων που καταγράφουν όλες οι παλιές σφυγμομετρήσεις.

Ολους τους τελευταίους μήνες ο Σημίτης έχει προσπαθήσει να γεφυρώσει αυτό το χάσμα κυριολεκτικά με απανωτά "πυροτεχνήματα". Ξήλωσε τον Λαλιώτη και την "παλιά φρουρά" από την ηγεσία του κόμματος, μοίρασε υποσχέσεις για "κοινωνικές παροχές" με την "Χάρτα Σύγκλισης", επανέφερε τον Πάγκαλο, σαν αρχηγό του προεκλογικού αγώνα. Μάταια, όμως: η λάμψη όλων τους έσβησε άδοξα. Και δεν είναι παράξενο. Ποιος θα μπορούσε να πιστέψει ότι το κόμμα "ανανεώνεται" με τον Χρυσοχοΐδη, τον πρώην υπουργό Δημόσιας Τάξης, στη θέση του Γενικού Γραμματέα; Ποιος θα μπορούσε να "τσιμπήσει" στην Χάρτα Σύγκλισης, να πιστέψει ότι ένα ευρώ παραπάνω τη μέρα στις συντάξεις του ΟΓΑ ή τα επιδόματα του ΕΚΑΣ αποτελούν στροφή στην "κοινωνική πολιτική"; Αντί να περιμένουν τα ψίχουλα που μοίραζε ο Σημίτης οι εργάτες ρίχτηκαν στις απεργίες.

Στροφή

Ο Γιώργος Παπανδρέου είναι η νέα «στροφή» της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ. Αυτές τις μέρες οι φιλοκυβερνητικές εφημερίδες είναι γεμάτες από πολιτικές "αγιογραφίες" του "Γιωργάκη". Προσπαθούν να τον παρουσιάσουν σαν έναν ριζοσπαστικό πολιτικό που δεν έχει διστάσει ποτέ να "ταράξει τα νερά", είτε πρόκειται για τους μετανάστες, είτε για τις σχέσεις της εκκλησίας με το κράτος, είτε ακόμα και για τα ναρκωτικά.

Στην πραγματικότητα, όμως, ο Γιώργος Παπανδρέου δεν στέκεται στα αριστερά του Σημίτη. Ανήκει παραδοσιακά στον σκληρό εκσυγχρονιστικό πυρήνα του ΠΑΣΟΚ. Σε όλες τις στροφές της δεκαετίας του 1990 στάθηκε σταθερά στο πλευρό του Σημίτη. Στο συνέδριο του 1996 υποστήριξε την "καθαρή λύση", την ανάληψη της πρωθυπουργίας και της προεδρίας του κόμματος από τον Σημίτη, ενάντια όχι μόνο στον Λαλιώτη και τον Τσοχατζόπουλο αλλά και σε κάθε αριστερή φωνή μέσα στο ΠΑΣΟΚ.

Οι προτεραιότητες του καπιταλισμού είναι "αδιαπραγμάτευτες" για τον Παπανδρέου. Ενα από τα βασικά του επιτεύγματα, όταν βρισκόταν στο υπουργείο Παιδείας, ήταν η μεταβίβαση της ευθύνης για τα δημοτικά, τα γυμνάσια και τα λύκεια από την κυβέρνηση στους Δήμους και τις κοινότητες -που άφησε τα σχολεία να ρημάξουν από την έλλειψη πόρων. Και δεν είχε διστάσει να προτείνει ακόμα και την κατάργηση της δωρεάν διανομής συγγραμμάτων στα πανεπιστήμια. Οι μαθητές είχαν απαντήσει με καταλήψεις στα σχολεία στα μέτρα του, την εποχή που ήταν υπουργός Παιδείας.

Στη διάρκεια του πολέμου στη Σερβία υποδεχόταν με χαμόγελα και φιλοφρονήσεις την Μαντλιν Ολμπραΐτ, την υπουργό Εξωτερικών του Κλίντον. Οταν κήρυξε τον πόλεμο ο Μπους στην "τρομοκρατία" και άρχισε να προετοιμάζει την εισβολή στο Ιράκ, ο Παπανδρέου γυρνούσε στις πρωτεύουσες της Μέσης Ανατολής μοιράζοντας απειλές και εκβιασμούς για όσους δεν θα ήταν διατεθειμένοι να συμμορφωθούν με την "τάξη" της "Διεθνούς Κοινότητας". Και όταν οι βόμβες του Μπους και του Μπλέρ σκορπούσαν τον θάνατο στη Βαγδάτη ο Γιωργάκης αντάλλασσε δημόσια χειραψίες με τον Κόλιν Πάουελ, τον υπουργό Εξωτερικών των ΗΠΑ. Η ανακοίνωση που έβγαλε, όταν οι δυνάμεις των ΗΠΑ συνέλαβαν τον Σαντάμ, ελάχιστα διέφερε από τα θριαμβευτικά διαγγέλματα του ίδιου του Μπους ή του Μπλερ.

Τα ίδια τα σενάρια που κυκλοφορούν αυτές τις μέρες από τις εφημερίδες δεν αφήνουν καμιά αυταπάτη για το "νέο" ΠΑΣΟΚ του Γιώργου Παπανδρέου. Τα επιτελεία του, σύμφωνα με την Ελευθεροτυπία, μελετάνε μια "αμφίπλευρη διεύρυνση", ένα άνοιγμα όχι μόνο στα παλιά στελέχη της αριστεράς, σαν την Μαρία Δαμανάκη ή τον Μίμη Ανδρουλάκη, αλλά και της νεοφιλελεύθερης δεξιάς -σαν τον Ανδρέα Αδριανόπουλο ή ακόμα και τον Στέφανο Μάνο! Ο Παπανδρέου ονειρεύεται ένα κόμμα ακόμα πιο "χαλαρό" και διαλυμένο από το σημερινό ΠΑΣΟΚ, ένα κόμμα που δεν θα έχει την παραμικρή δυνατότητα να πιέσει ή να κοντράρει την κυβέρνησή "του" -για αυτό προτείνει τώρα την εκλογή του νέου προέδρου από "τα μέλη, τους φίλους και τον απλό λαό".

Ο Σημίτης και οι συνεργάτες του στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ ξέρουν πολύ καλά ότι η λύση τους είναι ένα ακόμα πυροτέχνημα. Και τα πυροτεχνήματα, όπως είναι γνωστό, δεν φέγγουν για πολύ. Για αυτό βιάζονται να εκμεταλλευτούν -και να τονώσουν με γκάλοπ, δημοσιεύματα, συνεντεύξεις και αναλύσεις που μιλάνε για νίκη- την "λάμψη" της διαδοχής. Για αυτό βιάζονται να κάνουν τις εκλογές όσο πιο γρήγορα γίνεται. Ελπίζουν σε ένα "θαύμα", σαν αυτό της Φώφης Γεννηματά, που κατάφερε να αντιστρέψει το κλίμα και να κερδίσει την υπερνομαρχία της Αθήνας.

Η Φώφη βέβαια νίκησε, αλλά τα χαμόγελά της δεν άλλαξαν ούτε την πολιτική της κυβέρνησης, ούτε έσωσαν το ΠΑΣΟΚ από την κρίση. Κανένας δεν ξέρει σήμερα αν ο Γιωργάκης θα καταφέρει να σταματήσει τη Νέα Δημοκρατία στις εκλογές που έρχονται. Τον κατήφορο του ΠΑΣΟΚ, είναι βέβαιο, δεν πρόκειται να τον σταματήσει.

Σωτήρης Κοντογιάννης

Αναδημοσίευση απο την Εργατική Αλληλεγγύη